

O nouă gândire, O nouă atitudine, Un nou început

Scanteia

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 1 (48) Ianuarie 2016 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

CONGRESUL I

AL PARTIDULUI COMUNITAR
DIN ROMÂNIA

București
24 IANUARIE 2016

NICOLAE CEAUȘESCU -
98 DE ANI DE LA NAȘTERE
26.01.1918 - 26.01.2016

Lucrare de Al. Torello (Italia)

(continuare în pag. 16)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului
nou, a omului onest și
drept, în care sărăcia
nu poate să existe.

Cuprins:

1. Nicolae Ceaușescu 98 de ani de la naștere pag.1
2. Gânduri de început de an pag.1
3. Ziua Culturii Naționale și 166 de ani de la nașterea lui M. Eminescu pag.3
4. Aripa frântă pag.4
5. Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului la ora bilanțului pag.6
6. Ia să vedem noi cine va avea surpriza pag.7
7. Refugiat în URSS pag.8
8. Gânduri persistente
la problemele persistente ale
României postsocialiste: 1990-2014
(5) pag.11
9. Apel pentru Asociația „Scanteia” ..
..... pag.12
10. Din înguste prejudecăți politice...
..... pag.12
11. Podul Grădiștea, C.F. București –
Giurgiu pag.12
12. România lucrului bine făcut
versus România lucrului făcut praf...
..... pag.13
13. Mulțumesc din inimă Partidului
Comunist Român pag.13
14. Acum 55 de ani, CIA-ul avea sa
il asasineze pe Patrice Lumumba,
famos lider revoluționar congolez...
..... pag.14
15. Caleidoscopul Rus pag.15
16. Din actualitatea venezueleană
..... pag.15
17. Interviu cu tovarășul Liviu Lungu,
Președintele PCDR pag.16

GÎNDURI DE ÎNCEPUT DE AN

Nu cred să existe vreun pămîntean care să nu facă în preajmă de An Nou un soi de

bilanț al gândurilor, în care să nu treacă în revistă întâmplările din trecut, realitățile prezentului pe care acestea le-au determinat și posibilitățile în care viitorul s-ar putea contura pornind de la ele. Fiecare într-o viziune proprie, dar secundată neapărat de o succesiune coerentă și logică, fără de care deosebirea dintre realitate și vis ar fi practic imposibilă. Și aici nu este vorba doar despre planuri și aspirații individuale și familiale, ci și despre evoluția mediului înconjurător – ca natură, societate și umanitate – în care Omul va fi de-a pururea parte integrantă, fără puțința de a se sustrage înainte de încheierea mării călătorii prin viață.

M-am născut, am crescut și îmi continui existența în mediul rural,

„Țărăncă din Muscel”
(Nicolae Grigorescu)

într-un colțișor al acestei minunate țări. Din păcate, lăsată astăzi în paragină de „marionetele” care îiucid destinele, însă mult apreciată și râvnită de „păpușarii” care le manipulează cu mare dibăcie. În cele patru decenii și jumătate de viață mi-a fost dat să trăiesc o dată cu satul românesc. Și perioada lui înfloritoare, în care, copil fiind în anii socialismului, m-am bucurat de o copilărie senină și neumbrită de griji sau greutăți, și declinul său constant, și tabloul trist pe care astăzi mi-l înfățișează în nuanțe dintre cele mai mohorâte și insuportabil de dureroase.

Au trecut și Sărbătorile de Iarnă... Ies pe stradă și simt o strângere de inimă. A doua zi din an, vecinul de peste drum,

(continuare în pag. 2)

(continuare din pag. 1)

un tânăr de pînă în treizeci de ani, a plecat împreună cu soția în Germania, la muncă. Fratele său mai mare este deja plecat de un

„Țăran cu căruța” (Ludovic Bassarab)

an și ceva. Acasă a lăsat o mamă singură, căci tatăl s-a dus nu de multă vreme în lumea celor drepți. Copilul, de vreo trei anișori, l-au lăsat în grija celorlalți bunici, care vor avea dificila și ingrata misiune de a-i explica, pe înțelesul lui, de ce nu își va mai vedea părinții timp de un an... Mai în stînga, la două case, o altă familie cu doi băieți plecați la muncă în Anglia. Cel mic a fost acasă de Sărbători, dar a plecat din nou la fratele său mai mare, care s-a căsătorit acolo tot cu o româncă și au și un prunc de un an... În ograda următoare locuiesc doi oameni mai în vîrstă, care au crescut trei copii, două fete și un băiat – toți plecați în Anglia. Cu nepoți cu tot... Sar peste încă o casă, și aflui o altă familie, cu doi copii: fată și băiat. Fata, mai mare, locuiește la oraș, iar băiatul este stabilit definitiv în Franța împreună cu soția, româncă și ea. Mai fusese plecat o dată, tot în Franța, dar s-a întors și cu banii agonisiți a încercat să pornească o afacere locală, mai întii o micro-fermă de vaci Holstein, apoi o patiserie. Ultima oară cînd am vorbit cu el mi-a spus că va pleca pentru totdeauna, indignat că statul român nu numai că nu i-a acordat ajutoare și facilități, dar pe deasupra i-a mai băgat și „bețe în roate”. Și a plecat... Cu ochii tot înspre stînga, traversez strada din priviri și mă opresc în dreptul fostului meu coleg de școală generală și prieten de joacă. Școala în care am învățat a fost închisă pentru că nu s-au mai născut copii. Colegul nu mai are loc de muncă, iar cu sănătatea nu stă prea bine. Este singur, soția i-a plecat la muncă în Italia, apoi a luat-o acolo și pe singura lor fată – astăzi domnișoară în toată puterea cuvîntului... Apropiindu-mă de locul în care

mi-am ales „postul de observație”, sar peste o casă și ajung la o familie de octogenari cu trei copii. Băiatul cel mare este plecat înainte de 1989, și-a făcut rostul pe undeva prin Ardeal. Fata s-a mutat în București, apoi a plecat cu soțul la muncă în Italia. Băiatul cel mic locuiește cu ei, dar a avut un accident în urma căruia nu s-a refăcut complet și nu mai poate munci. Soția i-a plecat în Italia, ca să-și poată crește unica fetiță... Mai aproape, imediat lîngă ei, locuiește un bătrîn sărit de nouăzeci de ani împreună cu fiul său, pensionar și el. Sărbătorile le-au petrecut amîndoi. Nepoatele au plecat după terminarea liceului la studii, în București. S-au căsătorit și au rămas acolo, că se găsește de muncă. Nora a rămas fără serviciu și a plecat prin vară în Germania... Și mai încoace, la următoarea casă, fata cea mare este plecată în Italia ca să agonisească ceva pentru cele două fete pe care le are la rîndul ei... Întorc capul către dreapta. O altă familie, cîndva numeroasă. Astăzi mai locuiesc aici părinții și o bunicuță. Din cinci copii au mai rămas în țară doar doi: o fată stabilită la casa ei și băiatul cel mic, care lucrează în București, unde locuiește cu prietena lui. Alte două fete sînt stabilite în Italia, una a venit de Sărbători împreună cu soțul și copiii, apoi a plecat înapoi. Cealaltă s-a dus și ea prin toamnă la prietenul ei, în Anglia, care plecase cu vreun an mai înainte... Îmi arunc din nou ochii de cealaltă parte a străzii. Lîngă vecinul plecat imediat după Anul Nou în Germania, în partea dreaptă, locuiesc doi bunici și un nepot. Cei trei fii au plecat, rînd pe rînd, în Spania. Au venit pe acasă astă-vară, tot cu rîndul. De Sărbători n-au mai venit...

Nu îndrăznesc să colind cu privirea și cu gîndul mai departe. Prea multă tristețe am întîlnit în nici două sute de metri. Dau să intru în curte. „La mulți ani, Dane!”, aud în urma mea. Mă întorc și văd o vecină în vîrstă, pe care nu o observasem că ieșise la poartă, la casa ei de lîngă cea cu băieții plecați în Spania. Îi mulțumesc și îi întorc urarea tradițională. „Să știi că a venit și nepoata mea din Anglia, e în ultimul an la facultate și a venit să-și dea examenele! Apoi pleacă din nou! Acolo câștigă bine și ea și prietenul ei! Ce să facem, nu vezi că la noi am ajuns să murim de foame?”. De parcă îmi citise gîndurile, vorbele ei m-au năucit de-a dreptul. Nu am știut ce să îi răspund și am intrat în curte, apoi în casă...

Am pornit televizorul, ca să alung gîndurile dureroase. Pe ecran se face o interminabilă reclamă pentru un produs care te scapă de kilogramele în plus, dar mai ales de bani... Schimb programul și îmi apare în reluare mesajul transmis românilor de președintele Klaus Werner Iohannis cu prilejul Crăciunului: „...Un gînd special

se îndreaptă și către voi, românii plecați la muncă în străinătate, care vă petreceți Sfintele Sărbători departe de casă. Sînt copii care de Crăciun nu stau la masă cu părinții, sînt părinți care resimt și mai dureros acum dorul de familia din țară. Vă îndemn să nu vă pierdeți speranța! Sînt încrezător că situația României va continua să se îmbunătățească de la an la an, iar cei care sînteți acum obligați să vă câștigați existența peste hotare veți putea reveni acasă...”. Foarte frumos spus, domnule președinte! Dar cum îi veți aduce acasă pe cei care au fost nevoiți să plece în străinătate? Neoferindu-le locuri de muncă și condiții de viață decente, dar asmuțindu-i pe „tehnocrați” asupra lor pentru a le smulge contribuția de asigurări sociale pentru sănătate?

Încep din nou să butonez telecomanda și dau peste un manelist care cîntă cu foc: „Cine-i șmecher și jupîn / Știe cum să dea un tun, / Dau un tun și stau un an / Iau dobîndă ban la ban”... Imediat m-am gîndit la cercul cu arestările de politicieni corupți. Metoda e verificată: stau puțin la odihnă prin închisori, apoi ies și se bucură în continuare de averile păstrate intacte. Dar, dacă mie aceste versuri mi s-au imprimat automat în memorie, ce efect perfid pot avea ele asupra adolescenților și tinerilor care la ascultă? Ce drum vor urma ei în viață? Din ce direcție vor considera că le surîde succesul? Oare cenzura pentru care au fost blamați comuniștii avea efecte mai nocive decît această „libertate” instigatoare la haos? Hai să fim serioși!

Schimb din nou postul și nimeresc peste o emisiune în care este invitat, printre alții, și întiiul premier postdecembrist al României, nimeni altul decît Petre Roman. Cu același zîmbet persiflant în colțul gurii, cu care ne-a obișnuit și care te face să crezi că întotdeauna gîndește altceva decît ceea ce spune. Acum își arogă un aer de atoateștiutor și oficiază de zor *tetrapiloxtonia*, cum îi spunea Umberto Eco „artei” de a despica firul în patru...

„Hora la Aninoasa, 1890” (Theodor Aman)

Parcă mai ieri eram prin anul 1990, iar dom’ Petrică spunea despre industria României că este „un morman de fier vechi”. Sînt convins că și cei cu care se află în platou cunos

←
acest lucru, însă nici unul nu i-l amintește. Nici cum să îl întrebe: „*Ce ați pus în locul ei?*”...

Și din nou schimb canalul... Ajung, în sfârșit la un post de știri. O fetișcană cu priviri inocente citește de pe prompter că **Institutul Național de Statistică (INS)** avertizează asupra scăderii drastice a natalității și a impactului pe care îl va avea asupra României, îndeosebi asupra mediului rural. Au mai fost lansate astfel de avertismente în ultimii ani, dar cine să le bage în seamă? Politicienii care și-au deschis cabinete în colegiile în care au fost aleși? Nici vorbă! Când umblau din poartă în poartă ca să cerșească voturi, ei se gîndeau mai degrabă la propriile buzunare și nu la problemele cu care se confruntă poporul și țara...

Am stins televizorul și am căzut din nou pe gânduri. Mi-am amintit că acum vreo zece ani, poate mai mult, am citit prin presă despre un program național prin care guvernul spaniol urmărea să contracareze depopularea zonelor rurale, ca urmare a exodului populației către orașe. Articolul se adresa românilor doritori să emigreze. Condițiile? Să dorească să lucreze în agricultură, să fie neapărat familisti, preferabil și cu copii. Ce oferea statul spaniol? Locuință, locuri de muncă și toate facilitățile pentru desfășurarea de lucrări agricole moderne. Dar la noi, cine să inițieze astfel de legi și programe naționale? Parlamentarii noștri au cu totul alte priorități! Ei sînt zoriți să dea legi anticomuniste, ca să nu mai îndrăznească vreunul să spună că Nicolae Ceaușescu a fost un conducător patriot și că o ducea mai bine pe vremea lui!

Pentru așa ceva trebuie neapărat să ajungă după gratii! Dar haideți să privim adevărul în față: astăzi Partidul Comunist Român le crează unora frisoane nu pentru ce a făcut

„1907” (Octav Băncilă)

în trecut, ci pentru că va veni vremea în care vor fi nevoiți să își justifice minuțios modul în care au acumulat averile uriașe...

Mi-am amintit și de o întâmplare pe care am trăit-o în urmă cu vreo trei ani. Murise un unchi de-al mamei și mă aflam la priveghi alături de alți bărbați, mai tineri și mai bătrîni. Răposatul rămăsese pe seama femeilor și a discuțiilor lor, iar noi ieșiserăm în curte cu ale noastre și cu cîte un păhărel de țuică sau de vin în mînă, așa cum se obișnuiește din bătrîni. Și cum tot românul se pricepe de minune la fotbal și la politică, fiecare a început să-și dădea cu părerea

asupra partidelor și politicianilor cărora ar trebui să le acordăm încrederea și votul în alegerile viitoare. La un moment dat, unul dintre cei mai în vîrstă a întrerupt discuția cu următoarele vorbe: „*Pe cine dracu să mai votăm? Nu vedeți că toți fură și nu le pasă de noi? D-ai-a l-au împușcat pe Ceaușescu, ca să poată fura! Da' vă spun eu: n-o să mai avem noi un președinte cum a fost Ceaușescu!*”. N-a apucat să își termine bine cuvintele, că un altul, la vreo patruzeci și ceva de ani, care pînă atunci ascultase atent cu paharul încremenit în drumul către gură, l-a luat în primire: „*Bre! În '89, cînd ați văzut că saream în sus de bucurie că l-au dat jos pe Ceaușescu, trebuia să ne trageți cîte una după ceafă! Că noi eram tineri și proști, da' voi, ăștia bătrîni, știți cum era și înainte de comuniști! Da' și voi v-ați bucurat, poate mai mult ca noi! Acum ar trebui să vă dăm noi cîte una după ceafă!*”.

Gîndesc și acum la fel cum am gîndit și atunci. Nu, prietene, noi nu trebuie să dăm nimănui una după ceafă! Cu atît mai puțin aceluia care s-au lăsat păcăliți! Noi nu trebuie să dăm, ci să luăm! Tot ce au furat aceia care astăzi dețin averi fabuloase, pe care nu le pot justifica! Și nu ținînd în mînă ciomagul, ci LEGEA!

Sărmană Maiică Românie, cît timp îi vei mai răbda pe toți păduchii care ți s-au suit în cap, te-au slăbit și îți sug în continuare dulcele tău sînge?

Alexandru Voicu

ZIUA CULTURII NAȚIONALE ȘI 166 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI MIHAI EMINESCU

Începînd cu anul 2011, în fiecare zi de **15 ianuarie**, ziua nașterii genialului nostru poet național **Mihai Eminescu** (15.01.1850 – 15.06.1889) se sărbătorește „**Ziua Culturii Naționale**”, eveniment binevenit după o lungă perioadă încărcată de încercări de a șterge din conștiința și sufletul neamului specificul nostru cultural, perpetuat de-a lungul atîtor generații.

Mihai Eminescu s-a născut la Botoșani, iar copilăria și-a petrecut-o în Ipotești. Era al șaptelea venit pe lume, într-o familie cu unsprezece copii. Frumusețile Moldovei, bunătatea oamenilor care l-au înconjurat și dulcele grai moldovenesc aveau să modeleze în modul cel mai reușit cu putință pe acela care, mai tîrziu, avea să immortalizeze în versurile sale bucuriile și tristețile unui popor cu existență milenară, dragostea, natura și Universul. A fost, este și va rămîne cel

Petre Ignatencu la statuia lui Mihai Eminescu

mai mare poet al nostru, al românilor. S-a spus despre el că, dacă ar fi scris într-o limbă de circulație internațională, ar fi

fost poate cel mai mare poet al lumii!

Pe lîngă inegalabilele sale poeme, a scris și proză, dar a fost și jurnalist, criticînd usturător în operele și în articolele sale egoismul și derapajele politicianilor care i-au fost contemporani. De dincolo de veac și de barierele existenței sale trupești, Mihai Eminescu ne amintește și astăzi că „*Greșelile politicianului sînt crime, căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovați, se împiedică dezvoltarea unei țări întregi și se împiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei*”...

Ca în fiecare an, și anul acesta **Asociația Scânteia** a fost prezentă la manifestările ce au avut loc la statuia poetului din fața Ateneului Român, vineri 15 ianuarie 2016. O delegație condusă de Președintele Petre Ignatencu, a depus o jerbă de flori și a asistat la un frumos spectacol oferit, de pe scările Ateneului, de un grup de copii foarte talentați.

Alexandru Voicu – Șeful Departamentului Ideologic al P.C.R.

Septembrie 1944. Trupele române depuneau eforturi considerabile să lichideze „intrîndul secuiesc”, să izgonească trupele horthyste din acest teritoriu rupt din trupul sfînt al țării prin odiosul Dictat de la Viena. O zi caldă bucura suflarea omenească din zona Ciucului... Deodată, liniștea așezată peste Șumuleu, un cartier al orașului Miercurea Ciuc, fu tulburată de zgomotul unui autocamion al armatei lui Horthy care opri în fața catedralei. Din cabina mașinii sări cu agilitate un ofițer, încă tânăr, îmbrăcat în cunoscuta uniformă de culoare gri, avînd la șapcă însemnele crucii cu săgeți. Pe petlițele sale se putea citi gradul de maior, pus în evidență și de biciușca cu coadă aurită cu care își pleznea, din cînd în cînd, într-o nervozitate controlată, după modelul nemțesc, tureatca cizmei stîngi. Horthystul se mișcă în sus și în jos prin fața bisericii, se uită împrejur, apoi îndemnă trupa să coboare.

- Cu ce vă pot fi de folos, înălțimea voastră? se ploconi pînă în pămînt, în fața maiorului, preotul. În același timp, însă, slujitorul bisericii numără în gînd pe cei doisprezece soldați cu mustățile răsucite în sus, echipați de război, conduși de un plutonier. Constatările făcute îl îngroziră. Lucrurile păreau să ia o turnură dramatică cînd, după mai multe momente de așteptare, căutate cu insistență, maiorul catadicsi să vorbească:

- Am venit... cum vezi, mai mulți, să te ajutăm... să duci la adăpost comorile bisericii, așa cum ți-a fost dorința...

- Dar, înălțimea voastră, n-am cerut un atare sprijin, de la nimeni. Lucrurile de taină și cele sfinte ale mănăstirii noastre, aici trebuie să rămînă.

- Cum? strigă maiorul. Îndrăznești tu, un popă pîrlit, să spui că domnul guvernator militar al zonei nu are dreptate cînd ordonă să ferim din calea vandalilor avuția sfintei biserici a franciscanilor?

- Înălțimea voastră! ridică și prelatul glasul. Tot ce are mănăstirea nu poate fi înstrăinat, ne-ar bate Dumnezeu... Protestez categoric!

- Să protestezi în fața lui taică-tău! Dacă încerci să ne împiedici să salvăm pentru nobila națiune maghiară valori culturale pe care valahii nu trebuie nici să le vadă, e vai de tine!

- Doamnule maior! Nu vă dau nimic, tot ce are sfîntul lăcaș reprezintă istorie, este istoria zonei secuilor și românilor laolaltă, și nu pot fi de acord...

- Valahii n-au istorie, popă...

Preotul ridică mîinile în cruce, în fața intrării... Ofițerul horthyst făcu un semn și plutonierul cu soldații, interpretînd cum se cuvîne ordinul comandantului lor, îl crucificară pe nefericitul slujitor al bisericii,

ARIPA FRÎNTĂ

după metoda hunilor, pe ușa din lemn cu întărituri metalice, ținîndu-l în baionete...

Tîrziu, la multe ore după plecarea soldaților, un tînăr și umil călugăr franciscan îndrăzni să iasă din chilia sa, pentru a face o recunoaștere asupra celor întîmplate. Și, ajutat de ceilalți coreligionari, mult mai în vîrstă, după ce l-au condus pe ultimul drum pe preotul paroh, începu să strîngă ce a mai rămas în urma „civilizației” horthyste, din comorile bisericii...

August 1985. La punctul de frontieră pentru traficul rutier Stamora Moravița, căpitanul Dan Vasilescu primi, din mîna cetățeanului austriac Konrad Adelman, pașaportul de turist. Cu toată aglomerația care îi înghesuia, mașinile străine stînd gata, dincolo de barieră, să dea buzna în căldura toridă din România, ofițerul mai găsi o fărîmă de timp, în scurtul răgaz cît aplică ștampila de intrare, să-l întrebe pe turist, în cea mai pură limbă germană:

- Unde mergeți, herr Adelman?

- La mare, domnule, Kapitan. La Mamaia... Și, dacă m-oi plictisi, oi vizita și Poiana, poate și Hermanstad-ul...

- Îi zice Brașov, B.R.A.Ș.O.V., vă rog să țineți minte.

- Mă voi strădui, Kapitan...

- Călătorie plăcută, domnule! Nu, nu-i nevoie de țigări, informațiile sînt gratuite...

Vasilescu privi o clipă în urma Mercedesului alb și se restituî apoi, cu gînd și faptă, șirului de mașini străine.

Ploaia căzuse cloșcă peste Miercurea Ciuc, povestește locotenent-colonelul Gheorghe Cambra din Miliția Județului Harghita. Venise din Munții Ciucului de șase zile, și aveam impresia că o să stea la nesfîrșit. La noi plouă mult, așa-i la munte, iar cînd nu plouă, ninge.

De trei zile dormeam pe apucate. Eu și toți subordonații... Intrasem într-o veghe permanentă, așteptînd un „adversar”... Omul intrase în România cu gânduri furișate, ascunse în spatele unui zîmbet forțat, disimulate în notificarea făcută organelor vamale că vine să-și petreacă vacanța. Dar noi știam că nu doar scopul turistic îl mîină către meleagurile românești. Radiograma de la Interpol alarmase Bucureștiul și acesta toate milițiile județene: „onorabilul” cetățean al unei țări din vestul Europei n-ar fi străin de un furt dintr-un muzeu turcesc, rămas cu autorii nedescoperiți. Eram, așadar, în gardă, la șah în poziția asta îți aperi regina, sau turnul,

piese importante, vitale aș zice, nu le lași la îndemîna adversarului... Noi nu știam unde ar dori cetățeanul străin să ne dea... șah, luam în calcul toate posibilitățile, dar oricît ai vrea să reduci numărul acestora, sînt multe, nedescris de multe... Cum spuneam, nu se știa exact mișcarea străinului, nu putea fi bănuită... Așa că am intrat cu toții în starea de veghe ce dura parcă de o veșnicie. Și ploaia nu mai contenea, instalată ca o perdea ce ne separa de restul lumii, simplă optică, i-am întrebat telefonic

Biserica din Șumuleu-Ciuc, județul harghita

pe vecini, venise și la ei, era totuși jumătatea lui august, ar fi fost cazul să se mai oprească... Apoi, deodată, alertă de gradul zero, străinul se pusese în mișcare, n-avea ce face la mare pe vreme proastă, păstrase camera, lăsase bagajele, plătise anticipat, se va întoarce, să tragă o fugă pînă la Poiana Brașov, la munte ai ce face și pe vreme rea... Direcție bună, Vadu Oii – Giurgeni, apoi Urziceni și Ploiești, Valea Prahovei, intenții nobile, acțiuni pe măsură, în șapte ore debarcă în Poiană, termenul e bine folosit, iese din mașină ca dintr-o barcă, intră direct în „Sportul”, hotel de mîna întîi, loc rezervat de la Mamaia... Mîncîcă frugal, apoi se retrage în cameră. Mașina străinului se culcă, și ea, într-o parte, pană de cauciuc, nenoroc sau ghinion, tot una-i. A doua zi, cînd să plece, omul nostru observă că nu poate. Scoate rezerva dar n-o pune... Nu folosește nici cricul, șiretlic ieftin, voia doar să poată privi în liniște în jur, desfăcuse singur ventilul, apoi începe să se uite... după ajutor, nu era necesar, dă cîteva pompe și totul este în ordine...

De la Brașov s-a raportat plecare „turistului” către nord, la fel au făcut colegii din Covasna, același fapt mi l-a raportat și subofițerul de la intrarea în municipiul Miercurea Ciuc. Așteptam să aud și vocea celui de la ieșirea dinspre Gheorghieni sau Odorheiul Secuiesc, n-am auzit nimic și atunci am știut că s-a oprit la noi, o avea iarăși pană, nu, nu l-a zărit nimeni staționat, înseamnă că a intrat undeva. Unde? ? Îl căutam, nu-i chiar un ac și nici Miercurea Ciuc nu-i un car cu fin, îl găsim în Șumuleu,

←

un fel de a zice, adică a fost văzut într-un loc inconfundabil pentru cei ce știu topografia zonei... Zece minute a staționat mașina în fața bisericii franciscane, timp insuficient pentru a spune o rugăciune ori pentru a vizita monumentul de arhitectură pe care îl vezi pentru prima dată... Automobilul se pune iarăși în mișcare, ploaia se întetește și albul mașinii este un element de contrast în cenușiul zilei, pare o pasăre pe fișia de asfalt, chiar așa zice căpitanul Dobrescu, aflat lângă mine. „Seamănă cu o lebădă pe apă, tovarășe colonel”, și lebăda bate din aripi și dispare din raza noastră vizuală... Nu era credibil ca un spărgător de muzee să fi cheltuit timp – mai ales timp – și motorină, și efort fizic, spre a veni la biserică din Șumuleu pentru a se ruga mai puțin de zece minute, când în drum îi stătuseră nenumărate lăcașuri de cult, catolice ori protestante... Adică, gîndeam, poate a făcut o activitate de curierat, dar Interpolul ne avertizase că el obișnuia să ia, nu să aducă, cert n-a luat nimic acum... Și iar veghea noastră continuă, întreruptă în faptul serii de un bătrîn al cărui nume nu are nici o importanță, care s-a dus năluca tot către sud, într-o Dacie mai neagră ca noaptea. Aflasem ce urme calcă, doar și cu el vorbise Konrad Adelman, „turistul” cu Mercedesul alb ca o lebădă. S-a întors repede, nici patru ceasuri, timp numai bun pentru un drum la Brașov, total insuficient să ajungi la București, asta declarase subofițerul de la postul de control care îi urase călătorie plăcută... Gîndul nostru și mesajele radio îi însoțiseră pe cei doi. Întîlnirea a vut loc la „Capra neagră”. Dar nici cu această ocazie nu s-au făcut schimburi de obiecte, ci doar vorbe s-au dăruit de ambele părți... Și numai după două zile ne pomenim iar cu Mercedesul alb în urbe, aproape neschimbat, dacă n-am ține cont de numărul de înmatriculare nou, ce se lăfia pe cele două plăcuțe. Cel vechi, adică cel cu care mașina intrase în țară, odihnea pe undeva prin bagajele domnului Adelman.

Șumuleu este vechiul centru politic, cultural și administrativ al orașului Miercurea Ciuc. Întreaga viață culturală a zonei, de-a lungul secolelor, a fost polarizată în jurul acestui punct și al mănăstirii franciscane.

Pe lângă mănăstire, în 1676, prin străduința călugărului franciscan de origine română Joanes Kajoni, adică Ion Căianu (1629-1687) – personalitate marcantă a culturii transilvănene din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, a fost înființată tipografia de la Șumuleu-Ciuc, care a funcționat, cu mici întreruperi, pînă la sfîrșitul secolului al XIX-lea, iar multe din cărțile scoase aici au caracter

istoric, juridic, literar, muzical și filozofic.

Mănăstirea franciscană din Șumuleu-Ciuc a avut o bogată și valoroasă bibliotecă, din care o parte se păstrează la Muzeul Județean Miercurea-Ciuc: peste 6.000 de cărți și manuscrise (incunabile), din secolul al XVI-lea și pînă în secolul al XIX-lea. Dintre acestea, peste 150 sînt recuperate recent.

Unele din cărțile bibliotecii sînt unicate și singurele exemplare rămase în timp se păstrează aici: **Annotationes in Regulam Divi Augustini**, Veneția, 1537; **Compendium declarationuns**, Șumuleu-Ciuc, 1699; M.T. Cicero: **Epistolae Familiares**, Cluj, 1580.

Biblioteca franciscanilor de la Șumuleu-Ciuc reprezintă un adevărat monument de istoria culturii, o colecție de carte veche de importanță națională, apărută de lege.

Știam, de acum, unde se va duce domnul Konrad. Și n-am reacționat nici de data asta vizibil pentru „oaspete”, cazat cu acte în regulă la hotelul „Bradul”. Doar i-am organizat o primire „cordială”, cu care să cinstim prezența lui în municipiul nostru. Chiar așa, în mijlocul cadrelor de miliție, avea să-și joace rolul domnul Adelman, fără să bănuiască cine sînt „spectatorii” și fără să-și dea seama cine era regizorul piesei...

Domnul Adelman debarcă din frumosu-i autoturism lângă biserică franciscană, în

Arpad și îndeplinise funcția de ofițer de contrainformații în armata lui Horthy pentru zona Gheorgheni. Dar cum arăta acum, cu burtă, riduri și chelie cvasitotală, nu existau riscuri prea mari să fie asemuit cu un anume maior, care „salvasă” în septembrie 1944 o parte din colecția de carte veche a mănăstirii franciscane din Șumuleu și, prin grija superiorilor lui de atunci, o transferase la mănăstirea Saint Benedict...

Singurul care mai cunoștea că nu toate cărțile vechi ale mănăstirii franciscane fuseseră luate de horthyști, era bătrînul nostru care tăcuse atîția ani. Acest fapt nu l-a aflat nici actualul preot paroh al bisericii, intrat în slujbă cu mult după evenimentele anului 1944... Cînd cei doi au ieșit din biserică, s-a realizat flagrantul: pachetul voluminos, învelit cu grijă în hîrtie cerată, n-a mai poposit în portbagajul primitiv al Mercedesului alb, ci a trecut în grija oamenilor legii, ca și cei doi, de altfel.

Ancheta avea să stabilească modalitatea în care făcuse cunoscută celor de „afară” intenția de a completa „colecția”. Tîrgul s-a încheiat repede, căci prețul cerut n-a fost prea mare și „ei” au trimis „specialistul”. Cu responsabilul spiritual al bisericii, lucrurile s-au rezolvat rapid. O scrisoare falsă, ticlăită de „creier”, dar atribuită de el – sărmană naivitate! – unor superiori ecleziastici de aiurea, îi ordona să pună la dispoziția aducătorului comoara

Biserica franciscană din Șumuleu-Ciuc (vedere din interior)

parcaj. Îl întîmpină un bătrîn adus de spate, slab, îmbrăcat neîngrijit, în care cu greu ai fi putut recunoaște pe stăpînul Daciei de culoare neagră... și „turistul” îl urmă în curtea bisericii.

...Verificările întreprinse stabiliseră că bătrînul era una și aceeași persoană cu călugărul franciscan care, după plecarea horthyștilor cu camionul plin de odoare ale mănăstirii, dăduse o mîină de ajutor la înmormîntarea creștinească a parohului răstignit, apoi strînsese cu sîrg ce mai rămăsese prin biserică...

Cît despre Konrad Adelman, se cunoștea că purtase anterior numele de Kovacs

zidită în peretele de la sala de mese a fostului internat de fete, care a funcționat pe locul rămas liber după desființarea chiliilor. Preotul s-a executat, ignorînd poate faptul că, pentru aceeași miză, un predecesor și-a pus zălog viața...

Radu Panaite

(Articol apărut în revista „Pentru Patrie” Nr. 460 / August 1986, editată de Ministerul de Interne al Republicii Socialiste România)

OBIECTIVELE DE DEZVOLTARE ALE MILENIULUI LA ORA BILANȚULUI

În ajunul trecerii în noul mileniu, statele lumii s-au angajat, încă o dată, să lupte hotărât împotriva sărăciei. Erau ani de optimism general, când, rînd pe rînd, toate țările lumii se prindeau în hora globalizării capitaliste. Globalizare ce trebuia să reverse bunăstare pînă la marginile pămîntului. Cînd orice țară care nu se prindea în horă era privită cu dispreț sau, după caz, disciplinată exemplar. Pentru lupta susținută cu sărăcia s-au adoptat **Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului (ODM)**. Ele au fost în număr de opt, fiecare avînd în componența sa ținte specifice. Felul cum va atinge fiecare țară obiectivele rămînea la latitudinea ei, dar mai nimeni nu își imagina că cineva ar putea refuza „mîna invizibilă” de ajutor întinsă de piața liberă. Și totuși, unele țări au primit precaut ajutorul oferit de piață, sau chiar l-au refuzat cu totul. Vom vedea în continuare dacă au reușit în aceste condiții să îndeplinească obiectivele stabilite, și cum se prezintă în comparație cu țările care au ales să se subordoneze pieței.

Cele opt **ODM**-uri au fost: 1) eradicarea sărăciei extreme și a foametei, 2) implementarea învățămîntului primar universal, 3) promovarea egalității de sex și emanciparea femeii, 4) reducerea mortalității infantile, 5) îmbunătățirea sănătății maternale 6) combaterea HIV/SIDA, malariei și altor boli, 7) asigurarea sustenabilității mediului și 8) realizarea unui parteneriat global pentru dezvoltare.

Cel mai ușor să îndeplinească aceste obiective le e țărilor occidentale. Ele au fost îndeplinite aproape în totalitate de mult timp prin lupta sindicatelor, mișcărilor și partidelor de stînga. Ce trebuie să facă țările occidentale, e să le păstreze. Dar odată lupta slăbită, drepturi aparent statornicite devin din nou privilegii contra cost. Nu are rost să scriem despre lucruri pe care le trăiește orice occidental sau român aflat printre ei. Vom semna doar ultimul atac asupra unei țări considerată drept bastion al justiției sociale: Finlanda. Aici se discută introducerea din 2017 a unui venit minim garantat, necondiționat și universal pentru fiecare adult în schimbul desființării întregului sistem de asistență socială. Cel mai probabil, din acel venit cei aflați cu adevărat în nevoie nu își vor putea procura cele necesare vieții, dar autoritățile se vor fi spălat pe mâini. Nu se poate vorbi de garantarea drepturilor în cadrul pieței, un sistem inerent haotic, ce nu poate garanta nimic, decît nenorociri individuale și tragedii sociale.

Un alt grup de țări cărora le-ar fi fost ușor să îndeplinească **ODM**-urile sînt fostele țări socialiste. La începutul anilor '90 aceste obiective erau practic îndeplinite.

Dar „vîntul schimbării” s-a transformat într-o vijelie distrugătoare, iar aceste țări s-au trezit, la cumpăna mileniilor, aruncate cu cîteva decenii în urmă.

Aceasta a fost și soarta României. Conform declarațiilor oficiale, România a reușit să îndeplinească **ODM**-urile. Unele obiective chiar au fost supralicitate. Deși datele arată altceva, chiar presupunînd că au fost îndeplinite, contează totuși și cum au fost atinse. Spre exemplu o țintă cuprinsă în cadrul punctului „7” vorbește despre reducerea emisiilor cu efect de seră. Indiscutabil ținta a fost atinsă, dar cum? Cu prețul distrugerii industriei. Nivelul mediu de trai din România de azi pare, într-adevăr, o idee mai ridicat față de anii 2000. Dar de această îmbunătățire timidă au parte numai supraviețuitorii tranziției. Restul și-au dus sărăcia pe alte meleaguri sau au ajuns prea mărungi în ochii statului cu vedere minimală.

Să trecem peste mări și țări și să poposim pe o insulă înșorită. Cuba. Aceasta e una dintre puținele țări care au refuzat cu totul „mîna invizibilă” întinsă de piață. Cu toate acestea a îndeplinit obiectivele cu mult înainte de termen. E dată mereu ca exemplu pentru țările în curs de dezvoltare, dar ar putea fi un exemplu chiar și pentru multe țări dezvoltate.

O țară care a acceptat precaut „mîna invizibilă” de ajutor al pieței și care joacă propriul dans în hora globalizării, e China. Dacă la reuniunile ONU se poate vorbi despre reușita la nivel global a **ODM**-urilor, acesta se datorează în proporție covârșitoare Chinei. În cele trei cincinale scurse de la stabilirea obiectivelor, au fost scoși din sărăcie 600 de milioane de chinezi, reprezentînd 70% din populația scoasă din sărăcie la nivel global de la stabilirea obiectivelor pînă în prezent, deși China deținea doar o treime din săracii lumii. Politicile chineze privind eradicarea sărăciei au mers pînă acum pe ideea „o soluție pentru toate problemele”. Această abordare are avantajele ei, în sensul eficienței, centralizării și rapidității, dar, după cum era de așteptat, nenumăratele probleme individuale nu pot avea o singură soluție. Pentru a eradica definitiv sărăcia, s-a creat o bază de date care să includă fiecare persoană aflată încă în sărăcie. Datele au fost colectate de către membrii **Partidului Comunist Chinez** prin vîrfurile munților, din mijlocul deșertului, de oriunde există oameni în nevoie. Prin intermediul bazei de date se vede pentru fiecare caz în parte care sînt cauzele sărăciei - izolarea, resursele, lipsa de pregătire? - și

astfel se poate acorda ajutor bine țintit. Baza de date cuprinde 70,17 milioane de persoane, iar pînă la sfîrșitul noului cincinal, care demarează anul acesta, va trebui să ajungă la zero. Tot la cîteva ani, guvernul

chinez ridică limita de venituri sub care o persoană e considerată ca trăind în sărăcie și, în consecință, se implementează programe mai generale sau mai țintite de ridicare a veniturilor populației peste limita respectivă. Un alt factor benefic în combaterea sărăciei e cerința ca veniturile celor aflați în dificultate să crească într-o proporție mai mare decît venitul național mediu. Aceasta ajută la reducerea inegalităților și a decalajului dintre sat și oraș. Reușita Chinei nu e o simplă întîmplare fericită. E rezultatul unei ideologii bine fundamentată în legile de dezvoltare umană, care are omul ca scop final și nu banul!

Se poate vedea și mai bine caracterul deloc întîmplător al reușitei Chinei, făcînd o comparație cu o țară similară din multe puncte de vedere: India. Deși au pornit pe calea independenței deodată, iar India cu un oarecare avantaj, după șase decenii decalajul e tot mai evident, economia Chinei ajungînd de cinci ori mai mare. Acum patru decenii India a cochetat cu socialismul, dar prea puțin și prea timid. Dacă India nu vrea să fie gazda majorității săracilor lumii și peste multe decenii, ar trebui să se uite la vecinul de la nord și să facă pași hotărîți către socialism.

Reușita Chinei are înrîuriri benefice și asupra unui continent aparent condamnat la sărăcie: Africa. După căderea blocului socialist, investițiile străine în dezvoltarea țărilor africane au devenit apanajul Chinei. Acestea nu iau forma împrumuturilor, care mai mult sărăcesc țările prin dobînzii sau a prădării resurselor. Chiar dacă interesul Chinei sînt materiile prime, modul prin care le obțin nu intră în conflict cu interesul pentru dezvoltare a țărilor africane. În schimbul materiilor prime, chinezii construiesc, alături de muncitori locali, infrastructură, capacități de producție, școli, spitale.

←
Rețeta aceasta a câștigului reciproc a fost practică și de România în trecut, dar acum acesta a rămas să fie practică numai de către China și alte câteva țări cu orientare socialistă. Cât despre **ODM**-uri, și în Africa se poate observa că țările care se bazează pe ajutorul oferit de „mîna invizibilă” sînt de fapt țările cu cele mai grave restanțe la îndeplinirea lor.

Se estimează că 50 de miliarde de dolari anual ar fi fost suficienți pentru atingerea **ODM**-urilor la nivel global. O nimica toată dacă ne uităm, spre exemplu, la cheltuielile de înarmare ale SUA, care sînt de 100 miliarde anual. Dar nu de bani au neapărat nevoie țările în curs de dezvoltare, fie ei chiar și sub forma de fonduri nerambursabile. Ajutorul de care au nevoie trebuie să ia forma unor acțiuni concrete de dezvoltare. În acest sens, China, ea însăși o țară în curs de dezvoltare, a lansat programul „*Sase a câte o sută*”. În cadrul acestuia, China va întreprinde în țările în curs de dezvoltare câte o sută de programe pentru reducerea sărăciei, cooperare agricolă, cooperare comercială, schimbări climatice și protecția mediului, construcția de spitale și de școli. De asemenea va acorda

circa 60.000 de burse anual, din care peste jumătate pentru studii în China. Acestea sînt doar ultimele acțiuni de acest fel, China avînd un istoric neîntrerupt de șase decenii în ajutorarea altor țări în nevoie. Nu mai are nevoie de prezentări contribuția Cubei în ajutorarea altor țări în curs de dezvoltare.

Odată cu apropierea termenului limită de îndeplinire a **ODM**, țările lumii și-au trasat

noi obiective. Acestea au fost stabilite în **Obiectivele de Dezvoltare Sustenabilă (ODS)**. Pe lângă rezolvarea restanțelor rămase de la **ODM**, **ODS** își propune 17 noi obiective demne de toată lauda. Primul e și cel mai ambițios: eradicarea sărăciei cu totul, nu numai a celei extreme. Sperăm că în 2030, cînd se preconizează realizarea **ODS**, să

putem face un bilanț mai fericit, sau măcar țările care așteaptă „mîna invizibilă” de ajutor să se fi achitat de restanțe. Totuși, sîntem sceptici, deoarece îndeplinirea unor obiective ar însemna nici mai mult nici mai puțin decît începutul sfîrșitului capitalismului la nivel global. Unul din obiective vorbește despre ocuparea completă a forței de muncă, și nu oricum ci cu „*plată egală pentru muncă de valoare egală*”. Dezideratul ocupării complete a forței de muncă se regăsea sub formă de țintă specifică și în cadrul vechilor obiective, cu toate acestea nu s-a realizat nimic. Din contră, de 25 de ani procentul populației ocupate scade încet dar sigur, nu numai în fostele țări socialiste, ci și în țările capitaliste cu tradiție și în majoritatea celor emergente. Dacă șomajul și mizeria asociată lui ar înceta să mai fie o amenințare pentru muncitor, piața muncii ar înceta să mai lucreze în folosul capitalului.

Capitalismului și sărăciei pe care o perpetuează i se va pune capăt negreșit, dar aceasta nu va fi opera statelor capitaliste, ci a clasei muncitoare unite și organizate.

Tuns Daniel

În România noastră scumpă și iubită, fiecare început de an debutează cu surprize

neplăcute. Toate privind creșteri de taxe și impozite, precum și constrîngeri de tot felul. Toate concepute nu pentru binele cetățeanului, ci pentru împilarea lui.

Chiar acum postul de televiziune **Antena 3** prezintă declarațiile făcute de un anume Gabriel Biriș, nou secretar de stat la Ministerul Finanțelor. Acest „*tînăr frumos*

IA SĂ VEDEM NOI CINE VA AVEA SURPRIZA ...

conformezi. Dar nu vreau să intru în detalii”.

Cum îți permiți tu, un puști îngîmfat, să-ți bați joc de o parte din cetățenii acestei țări, numindu-i cu dispreț „*fantome*”? În primul rînd, din poziția de demnitar nu-ți este permis să-și bați joc de acei oameni care, chiar dacă sunt o minoritate, sînt totuși **CETĂȚENII AI ROMÂNIEI!** În al doilea rînd, tu știi cine sînt, ce povești personale au acești oameni? Mai ales, știi din ce cauză au ajuns în acea situație?

Hai să-ți spun, poate pricepi. Acești oameni au o singură vină că au ajuns așa: s-au născut, s-au instruit în timpul socialismului, au lucrat ani buni în acest sistem. Iar acum, cînd capitalismul speculativ a înlocuit în mod perfid socialismul iar în locul întreprinderilor falimentate au apărut transnaționalele, cineva, persoană importantă, cu gîndire neoliberală, a hotărît că acești oameni reprezintă un pericol major pentru noul sistem. Că aceștia, cu experiența lor, pot vedea toate vicile structurale ale actualului sistem. Și pot spune că actualul sistem (neoliberal) este nu numai ineficient, ci și extrem de păgubos pentru țară.

De aceea s-a luat decizia ca acești oameni să fie înlăturați fără drept de apel de pe piața muncii. Motivul: vîrsta înaintată. Vezi Doamne, de la 40 de ani în sus, conform acestei teorii cretine, omul nu mai face

față „*rigorilor serviciului*”...

Deși avem de-a face cu o discriminare majoră, deși aceasta este pedepsită de lege, toți

angajatorii, începînd cu marile transnaționale și terminînd cu patronul bodegii din cartier, o respectă cu sfințenie și pe tăcutel!...

Așa se face că avem trei milioane de „*fantome*”. Ei sînt de fapt „*fantome*” sociale, pentru că nu au cu ce să pornească o mică afacere, nu au dreptul încă la o formă de pensie. Conform preceptelor acestei „*societăți democratice*”, acești oameni n-ar trebui să aibă nici dreptul la viață! Însă ei se încăpățîneau să trăiască. Chiar făcă nu vînează, chiar dacă nu sapă după rădăcinii! Chiar dacă nu cîștigă, sau, mai precis cîștigă (mai mult în natură) cît să nu crape de foame!

Pornind de la aceste considerente, întrebările domnului secretar de stat sînt retorice și lipsite de bun simț: „*Cum ai putut să trăiești șase luni fără să cîștigi nimic? Nu cumva vorbim nu de faptul că nu ai cîștigat, ci de faptul că nu ai declarat?*”. Ce să declare, mă îmbuibatule? Acei 30-40 de lei ce-i obține cînd și cînd după o zi lumină de săpat pămîntul, plus o masă și o juma' de țuică? Ia spune, domnule secretar de stat, tu nu ai nici un venit personal nedeclarat? Tare mă îndoiesc!

Să nu uit: parcă trăim în Uniunea Europeană, nu-i așa? Iar în Uniune impozitarea cetățeanului se face astfel: se ia

care și-a luat țara înapoi” declară plin de aroganță că „*trei milioane de români, persoane adulte, nu există din punct de vedere fiscal. Trei milioane de fantome*”. Iar aceste „*fantome*” ar trebui să se conformeze și să plătească acel CASS (5,5% din salariul minim brut pe economie, adică 57 de lei pe lună). Că de nu, „*vor avea o surpriză cei care nu declară (veniturile - n.n.). Va fi foarte scump să nu te*

←
în calcul „coșul zilnic”, adică suma ce-i este necesară unui om să-ți acopere în mod decent necesitățile elementare de trai, timp de o lună. Această sumă nu se impozitează. Se impozitează doar diferența dintre total venituri și valoarea „coșului zilnic”. Acest sistem se practică în Marea Britanie, Suedia, Spania, ca să dau doar câteva exemple!

Dacă tot vorbim de Uniune: de ce în România nu sunt create noi locuri de muncă? O cauză ar trebui să o știi, domnule secretar de stat: impozitele împovărătoare pe forța de muncă. Acel CAS societate de 21,8% din fondul de salarii brut al firmei, plus CASS societate, plus impozitul pe fondul de salarii plus alte biruri vor fi totdeauna factori care vor descuraja crearea unor noi locuri de muncă!

O nouă întrebare: de ce piața muncii din România nu este pusă la punct? De ce la orice AJOEM local persoana în căutare de loc de muncă nu este consiliată? De ce oamenii sînt îndrumați doar să se uite pe listele cu posturi vacante afișate undeva, pe un hol, să-și aleagă ceva de acolo iar după aia... să se descurce cu angajatorul, care este un soi de *Despot-vodă*? De ce nu funcționează și la noi un sistem ca în Anglia, de pildă, unde recrutorul de la „job

center” oferă trei posturi, face o trimitere către primul post. Acolo, solicitantul este primit de către angajator, care-I spune „da” sau „nu”. Atunci solicitantul se întoarce la recrutor, care-i face trimitere la postul nr. 2, iar dacă nici așa nu se poate, la postul nr. 3. Și în marea majoritate a cazurilor, solicitantul rezolvă la postul nr. 2, în caz extrem la postul nr. 3. Și fără discriminări pe criterii de vîrstă” Ar fi poate o discriminare: vîrstnicii prind de regulă „job”-uri mai „ușoare” și mai prost plătite. Dar sînt totuși „job”-uri. Cu forme legale!

Atunci, de ce nu se aplică și în România aceleași criterii de impozitare? De ce nu este organizată la fel și piața muncii? Nu suntem țară membră UE? Sau suntem o colonie? O colonie care trebuie să dea neapărat birul anual (2% din PIB) pentru NATO? De aia sunteți așa de desperați, că nu reușiți să strîngeți acei bani? Și pentru asta vreți să le luați suflul din oase celor săraci și năpăstuiți? Să-i transformați la propriu în „fantomă” ??

Domnilor guvernanți, nu vă jucați cu soarta oamenilor! Și cei pe care-i numiți „fantomă” sînt cetățeni ai acestei țări. Ca să aibă îndatoriri, ei trebuie să aibă mai întîi drepturi elementare! Drepturi înscrise în Constituție. Iar un drept fundamental este

DREPTUL LA MUNCĂ! Faceți ce trebuie făcut ca acești oameni să aibă în realitate acest drept! Pentru asta sînteți numiți, pentru asta sînteți plătiți cu lefuri grase!

Nu vă ajunge că, prin nerespectarea acestui drept fundamental - dreptul la muncă - peste trei milioane de români au plecat în străinătate? Vreți să mai mătrășiți alte trei milioane de români? Aveți grijă ce faceți, căci altfel voi sunteți cei care vor avea mari surprize!

Marian Rădulescu

REFUGIAT ÎN URSS

Atacul hitlerist asupra Uniunii Sovietice la 22 iunie 1941 m-a surprins la Cernăuți, unde venisem în vizită la fratele meu Victor, care, așa cum am arătat, era inginer la o fabrică de zahăr din Cernăuți și locuia în oraș. Am petrecut o seară plăcută, bucuroși că ne-am revăzut.

Comandor (r) Anton Bejan

Intenționeam să mai rămîn la fratele meu vreo două zile, dar, pe cînd dormeam, am fost trezit de bubuiturile unor explozii. Era 4 dimineața, oră la care aviația germană a bombardat aerodromul de la Cernăuți. A început atacul armatei germane împotriva Uniunii Sovietice. De cum s-a luminat, am plecat imediat la Herța, care în zorii zilei fusese puternic bombardată de artileria

română instalată pe înălțimile care dominau orașul dinspre granița cu România. Oamenii se refugiaseră în cîmp, iar foarte multe case erau dărîmate. Am trecut pe lîngă clădirea telefoanelor și am rămas stupefiat văzînd la pupitru o telefonistă. Cînd m-am apropiat, am văzut că era moartă. La redacție m-am întîlnit cu tipograful ziarului, care mi-a relatat despre grozăviile prin care au trecut. M-am dus la locuința mea să-mi iau actele și puținii bani pe care îi aveam, iar din lucruri am luat un tablou al pictorului român Artur Verona, fără să-mi dau seama de ce l-am luat și am plecat spre satul Molnița. M-am întîlnit cu mai mulți oameni din Herța care se refugiaseră în cîmp și acum voiau să revină acasă de vreme ce bombardamentele încetaseră. La Molnița avea o prietenă învățătoare, care mă aștepta să vin de la Cernăuți și nu-i venea să creadă că eram nevătămat. După cîteva ore, a venit un tînar din Molnița care se duse la Herța și care mi-a spus că unități militare române au lichidat rezistența cordonului de grăniceri sovietici și au intrat în oraș. Pentru mine, care aveam o condamnare de șapte ani, singura soluție era refugiul împreună cu prietena mea Buzea Manole Bella (Roitman) și amica ei, Ada Glicștern. Au reușit să se refugieze și alți foști membri PCR care lucrau în raionul Herța, între care Volah Abram, Mehr Iacob, Voicu Mina ș.a. în condiții dramatice. Cum mă aveam bine cu sătenii din Molnița, mi-a

sărit în ajutor săteanul Ion Chelaru cu care ne-am dus la malul Prutului și, cu o barcă primitivă, ne-a trecut pe malul opus. Pot spune că acest om ne-a salvat viața. Din păcate, după război am primit o scrisoare de la fiul său, care mi-a scris că tatăl său murise, dar îi povestise despre cele întîmplate în iunie 1941. Cu greu, cu cele două femei la care s-a adăugat o a treia, o bătrînă evreică, am ajuns la Hotin. Orașul fusese bombardat, am trecut pe lîngă leșurile unor cai victime ale bombardamentului, iar în piața orașului, în dreptul unei case, o femeie în negru ne făcea niște semne de disperare ridicînd mîinile spre cer. Scena asta îmi va rămîine în minte toată viața, cu regretul că nu ne-am oprit să aflăm ce voia, deoarece un militar sovietic ne-a spus să ne grăbim să trecem podul de vase peste Nistru pentru că urmează să fie aruncat în aer. Am traversat pe jos podul împreună cu o mulțime de refugiați și am mers în continuare pe șoseaua spre localitatea ucraineană Kamenet-Podolsk, aglomerată de oameni, mașini și alte mijloace de transport. Aviația germană ataca în zbor razant și cu mitralierele de la bord făcea victime printre refugiați, care se dispersau în panică. Această imagine tragică a războiului, cu morți și răniți, cu o mulțime disperată lipsită de apărare în fața unui inamic feroce, îmi părea desprinsă din „Iliada” lui Homer. Din

→

←

direcția opusă se deplasau spre front unități de infanterie sovietice care, fără acoperire aeriană erau expuse loviturilor aviației nemțești. Instinctiv, militarii trăgeau cu revolverele asupra avioanelor, fără nici un sens. Am ajuns la Kamenet-Podolsk, unde am avut un moment de răgaz ca să procurăm ceva de mâncare și să ne odihnim puțin. Ne-am continuat fuga spre un loc mai sigur, deoarece din comunicatele radio înțelegeam că frontul german înaintează rapid. Următorul oraș către care ne îndreptăm după Kamenet-Podolsk a fost Jmerinka. La Jmerinka s-a organizat un control și o triere a refugiaților, reținând pe bărbații apti pentru serviciul militar, pe care i-au încadrat în unitățile așa-numitei miliții populare (în rusește opolcenie). Aici am fost încadrat și eu și, din păcate, a trebuit să-mi iau rămas bun cu lacrimi de la însoțitoarele și prietenele mele Buzea Manole și Ada Glicștern, care trebuiau să ajungă într-un loc mai sigur. Trebuie spus că am avut norocul că nu ne aflam pe direcțiile loviturilor principale ale armatei hitleriste, care se desfășurau la nord, către Moldova, și la sud, spre Caucaz, unde înaintarea rapidă a tupelor germane a împiedicat refugiarea în special a populației evreiești, care a fost masacrată de trupele SS. Orașul Jmerinka a fost bombardat în ziua în care am ajuns acolo, fără a fi produse mari distrugerii. A doua zi, când eram înrolat în formațiunea de apărare, orașul a fost survolat spre seară de aviația germană fără să fie lansate bombe. S-a presupus că au lansat parașutiști pe o lizieră la marginea unei păduri în nordul orașului. Deși aproape se înserase, detașamentul din care făceam parte (fără să fiu înarmat, arme aveau numai militarii care ne însoțeau) a fost trimis să-i captureze pe parașutiști în zona lizierei. Nu se știe cine a deschis focul și de unde, m-am pomenit lovit de un glonte în coapsă și am căzut la pământ. Glonțul a perforat coapsa fără să atingă, spre norocul meu, osul. Am simțit cum sângele se prelingea în cizmele cu care eram încălțat, fără să simt durere. Din fericire, m-au observat doi soldați ruși, care m-au dus la un vagon sanitar aflat în gara Jmerinka, unde mi s-a acordat primul ajutor de către o infirmieră. În vagon se mai aflau răniți de pe urma bombardamentului. De fapt, un vagon obișnuit, adaptat ca vagon sanitar, cu care am fost transportat și internat în spitalul orașenesc din orașul Poltava, aflat în centrul Ucrainei. Deplasarea a durat câteva zile deoarece staționam mult în gări pentru a da prioritate trenurilor care aprovizionau frontul. N-am să uit cum, într-o gară mică, unde așteptam să treacă garniturile dirijate spre front, a venit la vagonul nostru o femeie

simplică, de la țară, care văzându-mă cel mai tânăr dintre răniți, mi-a întins un pachetel cu plăcinte cu varză, rugându-mă să n-o refuz că avea și ea fiul pe front. M-am înșelat crezând la început că la Poltava, fiind departe de front, mă voi reface la spital, unde personalul era desosebit de atent față de bolnavi și îmi acordau aceeași grijă și mie, deși știau că sînt român. Situația se agrava pe zice trecea. Spitalul gema de răniți, unii extrem de grav, aduși de pe front și, în același timp, auzeam cum coloane de militari plecau pe front intonînd un cîntec impresionant despre războiul sfînt. N-a trecut mult și frontul s-a apropiat de Poltava. Aproape zilnic se dădea alarma aeriană, se auzeau explozii și focul bateriilor de artilerie antiaeriană. Spitalul a fost evacuat cu mai multe garnituri de tren, iar cea în care am fost instalat eu, după o săptămînă, a ajuns în Asia Centrală și am fost internat într-un spital din orașul Leninabad (vechea denumire) astăzi Hodjent. Aici erau internați pentru recuperare răniții care, după vindecare, urmau să plece din nou pe front. Întrucît rana era aproape vindecată, mi s-au făcut și mie formele de ieșire din spital. Folosindu-mă de un baston, am pășit pentru prima dată în oraș. Primul drum l-am făcut la Centrul de primire a refugiaților, unde am întîlnit refugiați din Polonia, Țările Baltice și din România, în majoritate evrei, dar și neevrei. Responsabilul centrului m-a întrebat, printre altele, și ce studii am. Cînd i-am spus că sînt absolvent de liceu, m-a întrebat dacă nu vreau să mă înscriu la Facultatea de Agronomie care funcționa în oraș. Nu am avut nimic împotriva, mai ales că a fost o vreme pe cînd eram elev cînd visam să mă fac agronom, fascinat de frumusețea holdelor din Basarabia. Mi-a înmînat o cartelă de pîine, aliment raționalizat în condițiile grele ale războiului, după care m-am prezentat la decanat. Deși am fost înscris, devenind student al Facultății de Agronomie din Leninabad, în scurt timp mi-am dat seama că am luat o hotărîre greșită. Profesorii, o parte ruși și alta tadjici, erau oameni deosebiți, care și dădeau toată silința să ne însușim științele agricole. Din păcate, predarea se făcea în limba rusă, iar pe atunci eu n-o stăpîneam. Dar mai grav era că rația de pîine și rația de la cantină erau atît de sărace încît de foame nu puteam învăța, iar bani nu aveam. Hodjent era al treilea oraș ca mărime din Tadjikistan și se putea găsi de lucru la întreprinderile din oraș. Cîmpurile din apropierea orașului erau irigate și se cultiva mult bumbac, se creșteau viermi de mătase, cu frunze din pădurile de duzi, pomi fructiferi, animale etc. M-am angajat în serviciul de pază la o mare țesătorie de mătase, cu peste 10.000 de muncitori,

în care mătasea se prelucra din gogoși de viermi de mătase, apoi se confecționau diferite țesături pentru îmbrăcăminte, iar pentru front se producea pînză pentru parașute. Directorul fabricii era un inginer tehnic, Isan Sho. Lucram în ture, iar la alarmă de incendiu făceam parte din formația de pompieri. Marea majoritate a muncitorilor erau tadjici, de religie musulmani, oameni liniștiți și muncitori. Cea mai grea muncă era în secțiile de topitorie cu apă fierbinte, unde se prelucrau gogoșile de mătase. Cu unii dintre cei care lucrau în serviciul de pază m-am împrietenit. Tot acolo mai erau și ruși, printre care două fete. Eram bucuros că primeam o rație de pîine mai mare (600 gr.) și aveam o cantină mai bună. Cel mai bun prieten al meu era redactorul ziarului uzinei, Komisarov, o persoană cultă, cu care comentam știrile, în special situația de pe front și diverse teme politice. Uneori, îi făceam un material pentru ziar, sub formă de interviu. Invitat la el acasă, am avut o surpriză plăcută cînd mi-a arătat o carte din colecția de literatură străină. Era un volum dedicat literaturii românești, cu traduceri din Sadoveanu, Slavici, Rebreanu, care m-a făcut să am un sentiment de mîndrie pentru țara mea, de care îmi era tot timpul dor. Avea un cerc de prieteni pe care îi invita „la un pahar de vorbă”, cu care ocazie mă invita și pe mine. Cînd i-am întrebat cum de au ajuns în Asia Centrală, ei fiind din Rusia, mi-au spus adevărul: ei și, uneori, părinții lor au fost deportați în Siberia, fiind condamnați la închisoare ca elemente dușmănoase, iar după ieșirea din închisoare nu au mai putut să se întoarcă acasă. În Tadjikistan au găsit de lucru și și-au întemeiat familii. Mi-am dat seama că Stalin nu e infailibil, așa cum susținea propaganda oficială sovietică și că este principalul răspunzător de abuzurile și crimele comise de organele NKVD, care îi erau direct subordonate. Ca om se stat, a avut și merite, la care mă voi referi ulterior și a jucat un rol deosebit în înfrîngerea Germaniei hitleriste, dar toate acestea nu-l dezvinovătesc pe „atmanul mustăcios”, cum îl porecleau oponenții, de abuzurile și crimele comise.

Starea de război a impus ca la țesătoria de mătase la care lucram, ca de altfel în toate întreprinderile și instituțiile din URSS, să fie introdusă o disciplină de fier. Se lucra în trei schimburi și nu se admiteau întîrzieri la lucru. De altfel, în toată țara domnea ordinea, funcționau normal școlile, spitalele, transportul, poșta etc. Ajungînd în Asia Centrală, pentru mine totul era nou, de la faptul că soarele răsărea și apunea

→

←
instantaneu, la temperaturile care depășeau 40°C, caftanele vătuite cu care se îmbrăcau tadjicii pentru a fi protejați de razele solare, ceaihanalele (ceainăriile), cu samovare gigant, care la orice oră din zi serveau ceai fierbinte, îndulcit cu zarzăre uscate (uriuc), pentru a se răcori prin transpirație, femei cu fața acoperită cu ferigea, pe care atunci le văzusem pentru prima dată. Transportul se făcea tot cu ajutorul măgărușilor. Măgărușii putea duce greutăți mai mari decât caii. Pe atunci, fără ei tadjicii nu se puteau descurca, așa cum în orașele europene greu se descurcă cine n-are mașină. Am fost la plimbare călare pe un măgăruș într-o zonă muntoasă și mă gândeam la ai mei. Ce surpriză ar fi fost să mă vadă călare pe măgăruș, în straie de tadjic și cu tichie brodată pe cap, cum se purta acolo. Deși se afla la mii de kilometri de front, Tadjikistanul era pe picior de război, orientându-și producția pentru nevoile frontului, având spitale de campanie pentru răniții aduși de pe front, cîmpuri de instrucție pentru militarii care urmau să plece pe front, centru de refugiați. În rest, viața de desfășura normal, în stil oriental.

Mă obișnuisem cu serviciul de pază și am fost numit șef de tură. Lunar, veneau șefi de la comenduirea de garnizoană și ne puneau să executăm exerciții de stringere a incendiilor și de neutralizare a efectelor bombelor incendiare și chimice. M-am împrietenit cu o colegă din altă tură, Dașa Porubeț, care mi-a propus să mă mut la ea, unde locuia cu copilul, o fetiță, soțul îi murise într-un accident. Am primit bucuros propunerea, mai ales că stăteam în condiții proaste, în casa unui tadjic unde fusesem repartizat, într-o atmosferă neprietenosă. La serviciu, Dașa era exigentă ca șef de tură și foarte conștiincioasă. Acasă era tandră și prietenosă, dar foarte tăcută. De câte ori am întreat-o cum de a ajuns din Rusia în Asia Centrală, nu mi-a dat nici un răspuns. Am aflat pînă la urmă, tot de la ea, că a fost condamnată la mai mulți ani de închisoare pentru crimă. Ea locuia singură cu sora mai mică, de care avea grijă deoarece părinții dispăruseră în timpul revoluției. Venind acasă de la serviciu, l-a surprins pe un vecin că o viola pe sora ei de cinci ani și i-a înfipt în inimă cuțitul de bucătărie. Trecuse cîțva timp și cineva din grupul de români din Leninabat (Hodjent) a primit o scrisoare din Georgia, pe care ne-a citit-o, în care se spunea că la Tbilisi exista o comunitate de români care se află sub egida MOPR (Organizația Internațională de Ajutor a Revoluționarilor) și se bucura de ajutoare în ce privea locurile de muncă, procurarea alimentelor ș.a. Cu gîndul că acolo voi întîlni pe mulți dintre prietenii din România, m-am decis să plec în Georgia

(în limba rusă, Gruzia), la Tbilisi. Problema nu era însă simplă, deoarece exista un decret care stipula că în timp de război părăsirea locului de muncă fără aprobare se pedepsea cu închisoarea. Cu tot riscul, nu am renunțat la ideea de a ajunge în Georgia. Așa că, într-o seară, după ce cu durere mi-am luat rămas bun de la Dașa și fiica ei, precum și de la bunul meu prieten Komisarov, am luat trenul cu care am traversat o parte din Uzbekistan, apoi întreg Turkmenistanul, pe o distanță de peste 3.000 de km, și am ajuns în portul Krasnovodsk (azi Turkmenbasi). De acolo, cu un vaporăș de pasageri, am traversat Marea Caspică pînă la portul Baku în Azerbaidjan unde am debarcat. A urmat călătoria cu trenul de la Baku, pînă în capitala Georgiei, Tbilisi, unde am ajuns după două zile de călătorie, complet epuizat. Trebuie adăugat că în trei localități – Krasnovodsk, Baku și Tbilisi – toți cei sosiți cu trenul am fost obligați să trecem printr-un punct de dezinfectare și profilaxie, unde făceam un duș, ceea ce ne obosea și mai mult, dar cu aceste măsuri Rusia a fost ferită de epidemii.

La Tbilisi am găsit ușor centrul de refugiați și, cu mare bucurie, m-am regăsit printre românii mei, printre care și vechi cunoscuți. Tbilisi se prezenta ca un oraș frumos, în stil european, traversat de fluviul Kura, cu oamenii în mare parte în ținute elegante, îndeosebi femeile, din care cauză i se spunea micul Paris al Caucazului. Datorită președintei organizației MOPR, doamna Abașidze, am fost în scurt timp angajat la o uzină metalurgică unde se fabricau piese de oțel prin turnare. Se turnau piese brute de artilerie (proiectile) și componente de tancuri. Am fost încadrat inițial la secția CTC, iar apoi, în urma pensionării șefului depozitului de produse finite, am fost numit în locul acestuia. Lucram atît în birou, unde țineam evidența pieselor, cît și în depozit, cînd primeam piesele brute și cînd le expediam la alte uzine pentru prelucrare. În turnătorie lucrau gruzini, ruși, refugiați polonezi ș.a. Relațiile erau bune. Cele mai plăcute momente erau cele de după programul de lucru, cînd ne întîlneam la cămin cu grupul de români și evocam amintiri de acasă, dorul de casă și de cei dragi, comentam evenimentele. Condițiile de viață erau grele pentru populație ca și pentru noi, refugiații. Aceeași rație de pîine de 600 gr. și supe „lungi”. Norocul nostru era că, atunci cînd putea, responsabilă din partea MOPR-ului, doamna Abașidze, ne mai ajuta cu unele produse alimentare. Clima la Tbilisi era foarte capricioasă, de cîteva ori pe zi era cînd soare, cînd rafale de vînt apărute dinspre înălțimile care înconjoară orașul. Georgienii erau și ei schimbători precum vremea, din prietenosi devenind brusc irascibili. Nu am avut neîntelegeri cu ei, dar nici nu am legat prietenii. Pe atunci georgienii

erau foarte mîndri că erau compatrioți cu Stalin. Acum sînt prooccidentali.

Împlinisem 22 de ani și am fost luat în evidența comisariatului militar din Tbilisi, care mi-a trimis într-o zi citație să mă prezint la ordin. Bănuiam că vor să mă trimită pe front. La comisariat am fost primit de un ofițer din statul major al frontului Caucazului de Nord, care mi-a pus o serie de întrebări despre familie, studii etc. și mi-a spus că după un instructaj voi fi încadrat în armată ca traducător, probabil pentru a fi folosit la interogarea prizonierilor de război români. Dar instructajul nu a durat mult, pentru că la Comitetul Central al PC Georgian s-a primit o telegramă de la Comitetul Central al PCUS, prin care se dispunea ca subsemnatul să mă prezint în cel mai scurt timp posibil la Moscova, la Comitetul Central al PCUS. Era începutul lunii februarie 1943 și în două zile am fost gata de plecare, fiind înțolit cu un costum nou prin grija doamnei Abașidze de la MOPR.

Explicația chemării mele la Moscova este următoarea: din grupul de români de la Tbilisi făcea parte Elena Tudorache, care a stat la închisoare împreună cu Ana Pauker, aflată la Moscova, cu care coresponda. Ana Pauker i-a cerut să recomande pe cineva din grupul de la Tbilisi care ar putea fi apt pentru funcția de crainic la secția radio în limba română a Cominternului. Tudorache m-a propus pe mine și prin intervenția Anei Pauker am fost chemat la Moscova. Drumul pînă la Moscova, în condițiile războiului, a fost destul de dificil. De la Tbilisi, cu trenul am traversat zona Stalingradului distrusă de război. Am

ajuns mai întîi la Astrahan, pe Volga, unde a trebuit să traversez fluviul pe gheață, pe jos, deoarece podul fusese bombardat, iar pe malul opus, cu o altă garnitură de tren, pe ruta Saratov, am ajuns după două zile la Moscova. Aici am avut de trecut un hop serios: efectuarea procedurilor de dezinfectare și profilaxie necesare pentru a avea acces în instituțiile publice.

(Text reprodus din cartea de memorii „În bătaia valurilor vieții” scrisă de Comandor (r) ANTON BEJAN și publicată de Editura SEMNE în anul 2014)

GÎNDURI PERSISTENTE LA PROBLEMELE PERSISTENTE ALE ROMÂNIEI POSTSOCIALISTE: 1990-2014 (5)

„Datorită efectelor negative economice, sociale și ecologice generate, spre sfârșitul secolului XX, CONCURENȚA a devenit un factor perturbator al relațiilor dintre economie, societate și natură, ceea ce afectează grav desfășurarea vieții pe Terra”.

Aceste gânduri reprezintă o sinteză a ideilor principale, care l-au preocupat pe un economist universitar, în ultimul sfert de veac. Este o sinteză a multor articole și studii publicate de prof.univ.ec. **Ioan D. Adumitrăcesei** din Iași. Această sinteză evidențiază multe posibilități pentru ameliorarea vieții politice, economico-sociale și spirituale din România actuală.

Poate aceste gânduri vor oferi puncte de plecare pentru aprofundarea unor idei, de către unii tineri economiști. Poate ele ar stimula pe unii oameni politici chiar să acționeze pentru valorificarea unor soluții avansate. (P.I.)

7. MUTAȚII ÎN IERARHIA ECONOMIEI MONDIALE

Evoluția economiei mondiale a fost influențată întotdeauna de pozițiile deținute de statele mari și foarte mari (cu o populație de peste 100 mil. loc.). Prin puterea lor economică și politico-militară, aceste state influențează considerabil evoluția din statele de talie mică (cu populație sub 20 mil. loc.) și mijlocie (cu populație de 20-100 mil. loc.), iar, în final, evoluția de ansamblu a economiei mondiale.

În epoca actuală, dezvoltarea economică inegală a țărilor s-a accentuat mult, comparativ cu tendința manifestată la sfârșitul sec. XIX și în prima jumătate a sec. XX. Factorii principali care au influențat în acest sens sînt: 1) realizarea unei creșteri economice susținute și depășirea subdezvoltării economice, de către multe țări care au fost colonii; 2) desfășurarea revoluției științifico-tehnice și utilizarea crescîndă a noilor realizări științifico-tehnice în unele țări în curs de dezvoltare, inclusiv pe baza cercetărilor proprii; 3) folosirea cu o eficiență sporită a potențialului uman considerabil de care dispun majoritatea țărilor în curs de dezvoltare; 4) utilizarea adecvată a bogatelor resurse naturale existente în majoritatea țărilor în curs de dezvoltare; 5) afirmarea crescîndă a conștiinței naționale a popoarelor din fostele colonii.

Sub influența factorilor menționați, precum și a altora, în contextul actual

al capitalismului globalizat, s-au realizat ritmuri de creștere economică mult mai mari în unele țări în curs de dezvoltare. Ca urmare, a început un proces de modificare profundă în ierarhia economiei mondiale.

O analiză comparativă efectuată între 5 țări în curs de dezvoltare (China, India, Brazilia, Mexic și F. Rusă) și 5 țări dezvoltate (SUA, Japonia, Germania, Franța și Marea Britanie) a evidențiat că ponderea în PIB mondial a primei grupe a sporit cu 11,2 procente în perioada 1990-2003 și cu 16,8 procente în perioada 2004-2015. Între aceleași perioade, a doua grupă de țări a înregistrat o scădere a ponderilor în PIB mondial de 5,5% și 2%. Ca urmare, ierarhia economiei mondiale actuale a început să se modifice în favoarea unor țări în curs de dezvoltare, îndeosebi din zona Asia-Pacific (China, India) și în dauna unor țări dezvoltate din zona Europa Occidentală – America de Nord (Germania, SUA).

Este de așteptat ca tendința conturată cu privire la modificarea ierarhiei economiei mondiale să continue în sec. XXI, căci factorii care au generat această tendință vor acționa și în deceniile următoare. Această așteptare a fost confirmată și de faptul că, în China și în alte țări în curs de dezvoltare, criza economico-financiară declanșată în 2007 în SUA și extinsă apoi în majoritatea țărilor dezvoltate, nu a fost resimțită.

Unii analiști au conturat deja calendarul cu privire la schimbarea liderului din economia mondială actuală. Goldman Sachs (economist la BM) a estimat că, în 2030, China va depăși SUA privind nivelul PIB, iar în 2050 ea va realiza un PIB de două ori mai mare decît SUA. E posibil ca viitorul să modifice ceva din această estimare. Însă, schimbarea liderului economiei mondiale și a locurilor deținute de celelalte mari puteri în această ierarhie, rămîne o certitudine.

Cunoașterea mutațiilor în curs de realizare în ierarhia marilor puteri din economia mondială actuală este importantă pentru fiecare țară, deci și pentru România. De ce?

Orientarea adecvată a relațiilor economice externe, dar și în celelalte domenii (politic, militar, științific, cultural, sportiv), nu poate fi realizată fără a se ține seama de tendințele conturate cu privire la evoluția locului fiecărei mari puteri în ierarhia economiei mondiale. În mod firesc, fiecare țară ar trebui să-și orienteze relațiile externe îndeosebi spre țările aflate în ascensiune în ierarhia mondială, situate în zone geografice mai apropiate,

precum și cu cele cu care au relații îndelungate de prietenie sau anumite afinități spirituale. Ține seama de această importanță cerință conducerea actuală a României? Ignorarea acestei cerințe nu va afecta viitorul țării, a generațiilor ce se vor perpetua în spațiul său?

8. IMPERATIVUL TRECERII DE LA CONCURENȚĂ LA COOPERARE

Pînă la mijlocul sec. XX, concurența a reprezentat o forță motrice a economiei din țările capitaliste și a relațiilor economice internaționale dintre țările respective. Însă, în stadiul capitalismului monopolist de stat și în cel al capitalismului globalizat, statele din țările capitaliste dezvoltate și principalele organizații economice internaționale, dominate de ele, au promovat anumite reglementări cu privire la concurență, urmărind susținerea expansiunii companiilor multinaționale și creșterea profiturilor obținute de exponenții acestor companii. „Giganții corporatiști ai lumii – arată David C. Korten – crează un sistem de concurență controlată, prin care și-o limitează efectiv între ei, în timp ce încurajează rivalitatea intensă dintre firmele și localitățile mai mici, care constituie periferia lor”. Datorită acestei distorsionări, concurența actuală generează numeroase efecte negative. Care ar fi principalele?

Pe plan economic, concurența impulsionează concentrarea capitalurilor și activităților economice peste limitele raționale, accentuează risipa multor resurse materiale, umane și financiare, amplifică corupția.

Pe plan social, concurența determină falimentarea multor firme, mai ales de talie mică și mijlocie, accentuează insecuritatea locurilor de muncă, adîncește decalajele dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare.

Pe plan ecologic, concurența impulsionează exploatarea unor resurse naturale limitate, grăbind epuizarea lor, accentuează poluarea atmosferei și hidrosferei, contribuind la declanșarea unor crize în natură.

Datorită efectelor negative economice, sociale și ecologice generate, spre sfârșitul secolului XX, concurența a devenit un factor perturbator al relațiilor dintre economie, societate și natură, ceea ce afectează grav desfășurarea vieții pe Terra.

Paralel cu amplificarea efectelor negative ale concurenței, au fost conturate premise pentru extinderea cooperării, atît în cadrul fiecărei economii naționale, cît și în cadrul relațiilor economice internaționale.

Prof. univ. Ioan D. Adumitrăcesei

Stimată redacție,

Pe parcursul mai multor ani am trimis la adresa O.P. 4 – C.P. 209 mai multe scrisori cu diferite propuneri și solicitări din partea mai multor cetățeni, cu convingerea că acestea

ajută la stabilirea adevărului istoric și la demascarea cenzurii pro-capitaliste existente de la începutul anului 1990.

Am aflat cu satisfacție că de curînd a fost înregistrat un nou partid, **Partidul Comunitar**

APEL PENTRU ASOCIAȚIA „SCÂNTEIA”

din România – P.C.D.R., pe structura fostului P.C.R. Dar acest fapt nu înseamnă că **Asociația Istorică „Scânteia”** să dispară. Nu va trebui să dispară sub nici o formă! Va trebui să se extindă în paralel cu P.C.D.R.-ul și să-și înființeze filiale în toate marile orașe din țară. Asociația să primească în rîndurile sale cît mai mulți tineri și să fie sponsorizată de cel puțin 2-3 persoane cu „dare de mîină”. Principalul rol al **Asociației „Scânteia”** este de a face cunoscută tinerelor generații lupta celor mulți pentru o viață mai bună precum și realizările poporului nostru din perioada anilor de socialism, prin adunări, expoziții, muzee, pliante, ziar, adresă de internet și facebook.

Ne-am adresat dumneavoastră cu rugămintea de a face toate demersurile

necesare pe lîngă conducerea noului P.C.D.R., pentru ca **Asociația „Scânteia”** să nu fie sub nici o formă desființată, ci să fie dezvoltată

la nivel național. Va trebui „să țină piept” numeroaselor organizații anticomuniste ce există pretutindeni în această țară!

În numele mai multor cetățeni semnează:

Ghe. Dumitru, căruia îi pasă de istoria socialistă a țării!

Nota redacției: A fost transmisă doleanța dumneavoastră conducerii **Asociației „Scânteia”**, și am primit următorul răspuns de la tovarășul Petre Ignatencu - președinte și fondator: „Înființarea PCDR nu va afecta activitatea Asociației, ci - din contră! - îi va da o nouă dimensiune, superioară”.

DIN ÎNGUSTE PREJUDECĂȚI POLITICE

După anul 1985, în anii socialismului, au început lucrările unui important traseu de cale ferată între localitățile Curtea de Argeș – Vîlcele – Rîmnicu Vîlcea. Acest tronson feroviar urma să scurteze distanța dintre București și Rîmnicu Vîlcea cu cel puțin 100 km. Traseul traversa un relief variat, cu dealuri, văi, cursuri de ape, terenuri accidentate. Au fost străpunse cîteva tuneluri, construite viaducte, poduri și podețe. O lucrare grea, la care au participat sute de muncitori și militari.

La sfîrșitul anului 1989, lucrările la acest obiectiv erau realizate în proporție de

75%. La începutul anului 1990, din înguste prejudecăți politice, și la acest important obiectiv lucrările au fost sistate, șantierul desființat, multe utilaje au fost furate, clădirile stațiilor C.F. au fost devastate și mare parte din șinele ferate au fost furate și vîndute la fier vechi. Un mare jaf produs unui important obiectiv strategic se alătură altor distrugerii, ale altor obiective economice ridicate în perioada anilor de socialism.

Au trecut de atunci mai bine de 26 de ani, și acest tronson de cale ferată a devenit o ruină năpădită de bălării, lăstari și gunoaie. Nici un guvern post-decembrișt nu s-a învrednicit să

reînceapă lucrările la acest obiectiv important.

Regimul pro-capitalist reinstaurat în România după anul 1989, a distrus cît a putut

realizările acestui popor din anii de socialism, pentru ca tinerii și viitoarele generații să nu mai știe nimic despre realizările acelor ani.

Dumitru Gheorghe

Stimată redacție,

În urma unor inundații din anii 2006-2006, vechiul pod de cale ferată de peste riul Argeș, de lîngă localitatea Grădiștea, pe ruta feroviară București – Giurgiu, a fost serios avariat, fiind impracticabil. Trenurile circulă între București și Giurgiu pe o rută ocolitoare: București – Videle – Giurgiu. Alături de vechiul pod feroviar, înainte de anul 1989, în anii socialismului, a început construcția unui nou și modern pod feroviar. La sfîrșitul anului 1989, lucrările la acest pod erau efectuate în proporție de 70%.

La începutul anului 1990, din înguste prejudecăți politice (postdecembriște), și lucrările la acest nou pod au fost

PODUL GRĂDIȘTEA, C.F. BUCUREȘTI – GIURGIU

abandonate. Au trecut 10 ani de la acele inundații, iar situația a rămas neschimbată.

Vechiul pod avariat a fost dezmembrat și vîndut la fier vechi, iar noul pod a rămas la

stadiul de la începutul anului 1990. Nici o decizie din partea tuturor autorităților pentru a termina lucrările la noul pod și a relua circulația trenurilor, în scurt, pe distanța București – Giurgiu.

Nu este admis acest lucru, mai ales că pe acest traseu feroviar circulau și trenuri internaționale. Și ne întrebăm pe bună dreptate: **cînd, în ce an și secol vor fi terminate lucrările la acest pod și va fi reluată circulația trenurilor, în scurt, între București și Giurgiu?**

În numele mai multor călători-navetiști din județul Giurgiu,

Mirea Emil și Beșliu Vasile

ROMÂNIA LUCRULUI BINE FĂCUT (PÂNĂ ÎN 1989) VERSUS ROMÂNIA LUCRULUI FĂCUT PRAF (DIN 1990 ȘI PÂNĂ ÎN PREZENT)!...

România a pierdut în cei 25 de ani de la lovitura de stat aproape întreaga industrie, a pierdut suveranitatea și independența economică. Generațiile prezentului trebuie să afle că familiile tinere primeau locuri de muncă și apartamente de la stat, după terminarea facultății studenții primeau repartii, iar învățământul și sănătatea erau gratuite. Priviți acum sutele de mii de copii abandonati de părinții plecați la muncă în Occident, priviți fabricile de șomeri, adică universitățile care îi lasă pe tineri în voia libertății haotice.

Da, teoretic, socialismul e o noțiune neprietenosă. Dar, cei mulți, talpa țării, nu se zbateau în sărăcie ca astăzi, când sîntem liberi să întreținem bugetul statului fraudat de guvernării și politicienii care s-au îmbogățit

pe spinarea poporului. Controlul asupra populației este mult mai extins azi decît în socialism, doar că nu mai e realizat prin forță, ci prin mijloace subtile: carduri și credite, înregistrarea neconstituțională și abuzivă și expunerea codului numeric personal, controlul opiniei publice (adică tot prin frică).

Românii au fost forțați să devină consumatori. Li se dau lefuri pe card, ca să consume după nevoile Occidentului, de parcă românii nu ar mai avea voință proprie, dar și ca să-i obișnuiască cu banii virtuali. Urmează cărțile de identitate cu CIP și detectare prin GPS inclusă. Spre deosebire de perioada de dinainte de 1989, azi stai cu frica în sîn că o să ajungi șomer, ești liber pe naiba, doar să te plimbi pe jos, să-ți dai copilul la școlile particulare ale mafioților și pe bani

grei, ești obligat să cumperi manualele analfabeților din sistem, altfel i se scade nota copilului.

Astea da „succesuri”

democratice! În socialism nu vedeai oameni dormind pe stradă, dați afară din case sau de la serviciu, nu vedeai țărani săraci. Ceaușescu a construit o economie puternică, cum n-a avut România înainte de război, pentru ca să fie independentă și să nu cerșească la F.M.I., B.M. etc...

Maria Diana Popescu (material preluat de pe internet)

Nota redacției: *Poate cineva să contrazică cele scrise mai sus?!?... Are argumente pertinente?!?... Cu siguranță că NU, dar propaganda ostilă României este plătită foarte bine... Că doar au de unde!...*

În clasa a VI-a sau a VII-a a școlii generale, am ridicat două degete în ora de dirigenție, m-am ridicat în picioare, și – încurajat de apelurile la sinceritate și buna colegialitate ale tovarășei diriginte – am spus că eu, unul, m-am săturat de continuă repetare și prelucrare la orele de dirigenție a directivelor și hotărîrilor **Partidului Comunist Român**. Că a le spune odată, mai înțeleg. A le spune de doua ori, înțeleg și asta. Dar a face din fiecare oră de dirigenție un prilej de dezbatere a mereu acelorași și acelorași idei, a acelorași teme, cu aproape aceleași cuvinte, mi se pare nu numai plictisitor și lipsit de sens, ci și greu de suportat. Cum intervenția mea urma unui apel onest al tovarășei diriginte de a discuta sincer problemele care ne preocupă, ea nu a fost urmată de nici o admonestare. Cel mult, de un comentariu privind importanța și rolul Partidului în viața fericită pe care o ducem noi, tineretul României, și toți membrii societății, în general. Aceasta a fost urmarea în clasă. În afara clasei, în zilele următoare, tovarășa dirigintă l-a chemat pe tata la școală, și i-a atras atenția, cu discreția cuvenită, că nu este bine nici pentru mine, nici pentru el, părintele meu, secretar de partid, nici pentru mama, membru de partid, nici pentru întreaga noastră familie, ca eu să am o atitudine și un discurs contrare liniei politice a Partidului. Vă dați seama, a continuat tovarășa dirigintă, lumea s-ar întreba ce se discută la dumneavoastră în casă, dacă fiul dumneavoastră are asemenea idei. Toate acestea aveam să le aflăm de la tata și de la mama, care mi-au repetat cuvintele

MULTUMESC DIN INIMĂ PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN...

tovarășei diriginte și mi-au atras atenția sa fiu mai rezervat, sau rezervat de-a binelea, pentru a nu da apă la moară unor comentarii, sau mai mult decît atît, unor fapte cu consecințe negative asupra mea și a familiei mele.

Urmarea a fost că am început să privesc cu mai multă reținere apelurile la sinceritate și bună colegialitate, ale tovarășei diriginte și ale tuturor oamenilor, în general. Adică,

în ciuda a ceea ce gîndeam cu adevărat, gînduri sincere și idealiste, poate, primul nivel de cenzură mi l-am impus eu însumi. Pentru a mă proteja pe mine? Nu cred. Eram destul de tînăr ca să nu mă intereseze prea mult persoana mea. În fond, veneam la școală pentru a face performanță la învățătură. Dar tatăl meu și mama mea nu îmi erau indiferenți. Nu puteam să îmi permit luxul de a fi sincer, lovind în profesia lor, în cariera lor, în familia mea.

În clasa a VIII-A a școlii generale, s-a

desfășurat o etapă a concursului național de istorie „*Drum de glorie*”, la care participa și școala mea. Concursul era televizat. Participau echipe din cîte două școli. Prezentatorul le punea întrebări. Concurenții, așezați la două mese mari, se consultau. Dădeau răspunsul. Răspunsul era validat, sau nu, de juriu. Formația care avea cele mai multe răspunsuri corecte cîștiga concursul. Prezentatorul emisiunii era cunoscutul actor Iurie Darie. Pe lîngă concursul propriu-zis, fiecare școală prezenta și un moment artistic, care se puncta separat. Făceam parte din echipajul școlii mele pentru că eram un elev bun. Dar și pentru faptul că eu compusesem, special pentru acest concurs, versurile montajului literar artistic al școlii mele. Sincer să fiu, eram mîndru de aceste versuri, care au fost foarte apreciate de întregul corp profesoral. Exista însă și un amănunt legat de aceste versuri: toate vorbeau despre țară. Despre bogățiile ei. Despre frumusețea ei. Despre oamenii ei harnici și buni. Despre munca lor, depusă cu atîtea sacrificii, din dragoste pentru noi. Copiii lor. „*Scrie ceva despre Partid*”, mi-a spus, la prima audiere, tovarășa dirigintă. Nu am scris despre Partid nici un rînd. Nu puteam. Pur și simplu nu puteam. „*Scrie ceva despre Partid*”, m-a rugat a doua oară tovarășa dirigintă. Dar nu puteam. Nu aveam inspirație.

←

„Scrie ceva despre Partid”, m-a implorat tovarăsa dirigintă. „El a făcut și face posibilă viața aceasta lipsită de griji pe care o ducem, și o duceți”, mi-a spus tovarăsa dirigintă. Dar eu nu am scris niciun rând. Ce legătură avea Partidul cu viața noastră? Ea s-ar fi desfășurat, oricum, tot așa, cu sau fără Partid. Și nu am scris nimic.

Astăzi, am 50 de ani. **Partidul Comunist Român**, care m-a ținut gratuit pe băncile școlii, care mi-a asigurat liniștea familiei, oferind locuri de muncă părinților mei, concedii în fiecare an la munte și la mare, care a electrificat, ridicat școli, spitale, biblioteci, săli de sport, care m-a ținut în tabere sportive sau școlare ani de zile, care m-a premiat cu diplome și cărți, nu și cu bani, la concursuri județene sau naționale, care mi-a plătit medicamentele întregii familii, cărțile școlare, manulele, profesorii, medicii, care mi-a ridicat casa,

și chiar fabrica în care lucrez și acum, care a trasat, cât a avut, cât s-a priceput, viitorul asfaltat, electrificat, cu salariul zilei de mîine asigurat pe următorii 10, 20, 30 de ani, adică exact pe perioada pe care se estimau acele directive și programe, în limba de lemn, care se repetau obsesiv la orele de dirigiență – acel Partid, nu mai există... În locul lui, au rămas criza, foamea, șomajul, frigul, grijile enorme, furtul resurselor țării din afara și dinăuntru ei, coplata în sistemul sanitar, coplata în învățămînt, coplata din venitul inexistent, hoția, corupția, mizeria, suicidul și euthanasia, ca program social, pentru 50 % din populația României. Și a rămas TOTUL, pentru 20 % din populație.

Este tîrziu să mulțumesc Partidului. Și totuși, o fac. Mulțumesc din inimă Partidului Comunist Român. Trebuia să îmi explice altfel alternativa de a trăi. Nu a făcut-o. Nu mi-a pus în mîini POLEMICI

CORDIALE? de George Călinescu. Ca să vad Dinu Păturicii de astăzi sigilindu-și în palatele de pe Victoriei seifurile cu milioane de dolari, în timp ce, cîrpit, profesorul elevilor tuturor meseriilor și profesiiilor își numără mărunțișul salariului ca să își bea iaurtul zilnic, vis a vis. Au existat și lipsuri, tovarăși. Dar nu se compară cu lipsa de suflete a bogaților din lumea de azi.

Este tîrziu să mulțumesc **Partidului Comunist Român**. Dar o fac acum. Îmi fac autocritica. Îmi pare rău, tovarăși. Mulțumesc din suflet **Partidului Comunist Român**, sincer, și cu o lacrimă de lemn, înnodată în gît.

Liviu Florian Jianu

(Sursa: pagina prof. Ion Coja)

ACUM 55 DE ANI, CIA-UL AVEA SA ÎL ASASINEZE PE PATRICE LUMUMBA, FAIMOS LIDER REVOLUȚIONAR CONGOLEZ

Acum 55 de ani, agenți ai serviciilor secrete belgiene și cei ai CIA, au introdus corpul lui Patrice Lumumba într-un baril de acid, făcîndu-l să dispară. Prin el, Congo-ul ar fi putut să ia drumul democrației, însă s-a produs exact contrariul, această țară luînd drumul uneia dintre cele mai urîte dictaturi africane ale secolului XX.

Lumumba a fost primul Șef de Guvern al Republicii Democratice Congo. S-a luptat pentru decolonizarea țării sale de sub dominația belgiană și pentru lichidarea colonialismului în Africa, într-o încercare de a eradica sărăcia și raptul la care fusese supus de secole acest continent. În 1958 acesta s-a orientat în mod decisiv către lupta de decolonizare a Congo-ului, chiar și prin intermediul mijloacelor restrînse de acțiune socială pe care i le permiteau autoritățile belgiene, fondînd **Mișcarea Națională Congoleză**, partizan al ideii creării

în țara sa a unui stat independent și laic, ale cărei structuri politice unitare ar fi ajutat să se depășească diferendele tribale, creînd astfel un pronunțat sentiment național.

Odată pronunțîndu-se independența în fața Belgiei, în 1960, Republica Congo se bucură de alegeri libere, iar Patrice Lumumba, lider al luptei de

independență, ajunge Președinte, cu un program naționalist și de stînga. Lumumba nu a putut, însă, să împiedice conflictul politic cu frecvente atacuri la adresa populației albe, creat odată cu independența țării. Rebeliunea a fost extrem de gravă cu precădere în regiunea miniera Katanga, care avea să se declare ca structură autonomă sub conducerea lui Tschombé. Lumumba a

denunțat însă amestecul belgian în această situație, avînd ca principală motivație apărarea intereselor companiilor miniere care exploatau zacămintele din Katanga.

Lumumba a solicitat în mod oficial sprijinul ONU, care a trimis atunci un mic contingent de „căști albastre”, incapabile însă să restabilească ordinea și o pace

durabilă, ulterior Lumumba solicitînd sprijinul Uniunii Sovietice, fapt cu care amenința direct interesele occidentale. Președintele american Dwight D. Eisenhower este cel care

a dat ordinul eliminării lui Lumumba, trimițînd în Congo un cadru al CIA, anume pe Frank Carlucci, care ulterior a fost premiat pentru rolul său, ajungînd Secretar al Apărării în mandatul lui Ronald Reagan. O lovitură de stat îl înlătură pe Lumumba de la putere în septembrie 1960. A fost torturat într-un mod brutal și împușcat de către mercenari belgieni, care ulterior au dizolvat corpul său fără suflare în acid, făcîndu-l de nerecunoscut.

În noiembrie 2001, Parlamentul Belgiei și-a asumat și recunoscut responsabilitatea acestei țări în respectiva crimă cu premeditare. A fost asasinat într-un asemenea mod deoarece a fost un exponent curajos al luptei pentru decolonizare, punînd accentul pe unitatea oamenilor ca principal instrument în favoarea procesului de decolonizare și eliberare al popoarelor africane. Gîndirea lui Patrice Lumumba constituia atunci un adevărat și major pericol pentru puterile coloniale occidentale care exploatau popoarele Africii. Personalitatea sa este și va rămîne și în viitor una de căpătîi pentru toți aceia care doresc o Africă liberă.

Traducere: Pop C.

(Preluat dupa <http://www.librered.net>)

CALEIDOSCOPUL RUS

În timp ce marile trusturi media autohtone lansează pe toate căile – televiziuni, presă scrisă, internet – știri menite să îi convingă pe români asupra „pericolului ruses” și „necesității întăririi flancului estic al NATO”, luni 18 ianuarie 2016, la **Centrul Rus de Știință și Cultură la București**, sub atenta îndrumare a doamnei Natalia Muzhennikova – Directorul **Centrului** – a apărut primul număr al revistei lunare bilingve „**Caleidoscopul Rus**”.

În acest prim număr al revistei, cititorii pot găsi, printre altele, o scurtă alocuțiune introductivă a E.S. Domnul Oleg Malginov – Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Federației Ruse la București, o retrospectivă a evenimentelor marcante ale anului 2015, informații referitoare la relațiile comerciale și la cooperarea economică bilaterală româno-rusă, îndrumări utile celor care doresc să se familiarizeze cu limba rusă sau să-și aprofundeze cunoștințele în domeniu,

o scurtă trecere în revistă a unor zile aniversare din Federația Rusă, dar și unele indicații și rețete culinare pentru gospodinele interesate de arta gastronomică rusească.

Reamintim faptul că **Centrul Rus de Știință și Cultură la București**, cu sediul în Bulevardul Lascăr Catargiu Nr. 50 (Piața Victoriei), a fost inaugurat în data de 15 mai 2015 ca urmare a acordului stabilit între ministerele de externe ale României și Federației Ruse pe 9 iulie 2013. Apariția revistei lunare bilingve „**Caleidoscopul Rus**” se alătură bogatei serii de evenimente și manifestări științifice, culturale și artistice ale **Centrului**, destinate cunoașterii și apropierii dintre cele două țări și popoare.

Îi felicităm pe prietenii noștri ruși pentru apariția revistei „**Caleidoscopul Rus**” și le urăm succes în activitatea viitoare!

A.V.

PREȘEDINTELE MADURO: 2016 ANUL
RENAȘTERII ÎN APĂRAREA DREPTULUI LA
INDEPENDENȚĂ ȘI FERICIRE

Caracas, 31 decembrie 2015 (Agenția Venezueleană de Știri): Președintele Republicii, Nicolás Maduro, a transmis un

Președintele Venezuelei, Nicolas Maduro

mesaj poporului venezuelean, în seara de joi 31 decembrie, adresînd urări pentru un An Nou fericit cu „speranță, iubire și încredere în destinul Patriei Bolivariene”. Președintele Republicii, Nicolás Maduro, a exprimat joi că anul 2016 va fi anul renașterii conștiinței bolivariene, pentru consolidarea apărării independenței patriei în fața noilor atacuri violente ale sectoarelor de dreapta. „*Bun venit 2016: an nou, de speranțe și renaștere, momentul pentru o epopee în apărarea dreptului la independență și fericire*”, a scris Președintele pe contul său de twitter. Într-un alt mesaj, Șeful Statului și-a luat la

DIN ACTUALITATEA VENEZUELEANĂ

revedere de la anul în curs, an pe care l-a calificat drept o perioadă de lupte și învățare pentru Revoluția Bolivariană și în care a predominat pacea și suveranitatea. „*Vă doresc să primim Anul Nou în familie, cu spiritul reînnoit prin iubire și încredere în destinul patriei noastre bolivariene...La mulți ani*”, s-a exprimat Președintele Nicolás Maduro.

MECANISME DE PRESIUNE ECONOMICĂ ȘI
DIPLOMATICĂ SUNT ÎN CĂUTAREA
UNEI INTERVENȚII
INTERNAȚIONALE ÎN VENEZUELA

Caracas, 14 ianuarie 2016 (Ministerul Puterii Populare pentru Relații Externe):

Ministra Puterii Populare pentru Relații Externe, Delcy Rodriguez, a denunțat războiul mediatic ce se desfășoară la nivel internațional împotriva Venezuelei, condus de mari corporații și organisme transnaționale din domeniul comunicațiilor. „*În Venezuela a fost activat un puternic mecanism mondial al mediilor de comunicație, condus de corporații și organisme transnaționale din domeniul comunicațiilor și al capitalului financiar care, însumat factorilor politici relaționați cu extrema dreaptă internațională, îi face treaba opoziției venezuelene*”; astfel s-a exprimat joi trecută diplomata venezueleană în cadrul programului **Politica pe Divan**, transmis de către postul național **Venezolana de Television**. Aceasta a reliefat că adevăratul scop al dreptei

venezuelene este o intervenție externă în Venezuela. „*În acest scop, factori ai opoziției realizează o narativă care*

urmărește o intervenție internațională pentru presupuse motive umanitare și care caută, în ultimă instanță, escaladarea violențelor în Venezuela”. „*Este vorba, de asemenea, de mecanisme de tensiune diplomatică; am văzut cum a fost articulată și activată o platformă diplomatică internațională în mâna acestor factori birocratici care servesc acestui capital*”, a afirmat ministra. Aceasta a amintit cuvintele de ingerință și agresiune ale Guvernului Președintelui Barack Obama, care demonstrează utilizarea de metode de presiune economică „*împotriva acelor țări care nu fac ceea ce ei (SUA) doresc*”.

Ministra pentru Relații Externe, Delcy Rodriguez

A subliniat că există o agendă care este în curs de executare, de agresiune permanentă în domeniul financiar și economic împotriva poporului Venezuelei, care a fost denunțată în mod oportun de Președintele Nicolas Maduro.

INTERVIU CU TOVARĂȘUL LIVIU LUNGU, PREȘEDINTELE PCDR

Reporter: *Sînteți președintele Partidului Comunitar din România, cum ați ajuns să ocupați această funcție?*

Liviu Lungu: Pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră, trebuie să încep cu începutul. După mulți ani de observare, cu ochii cercetătorului care sînt, al lumii în care trăiesc, al modului cum este ea organizată, regulile care o guvernează, reguli determinate de ideologiile politice ce sînt puse sau au fost puse în aplicare în diferite țări, dar și în țara mea, am ajuns la concluzia: comunismul este ideologia cea mai potrivită pentru societatea umană fiindcă el promovează **colaborarea** dintre membrii comunităților umane constituite în comunități tip familie, sat, comună, regiune, țară etc., pentru a funcționa armonios și a progresa din punct de vedere social, și nu **concurența** promovată de capitalism. Dorind să votez un partid comunist în Australia, unde eram imigrant, nu am putut fiindcă un asemenea partid nu se afla pe listele electorale. Am căutat atunci prin internet dacă în România există un asemenea partid. Așa am găsit PCR condus de tovarășul Petre Ignatencu, care a răspuns la mesajul meu. Cînd am revenit în

Liviu Lungu

țară, am aderat la el și am decis să contribuiesc după puterile mele la eforturile de înregistrare a acestuia, dar autoritățile judiciare au decis că PCR nu trebuie să fie înregistrat. În aceste condiții, tovarășul Petre Ignatencu, președintele PCR, la Plenara din 28 martie 2015 a acestuia, a propus înregistrarea unui partid, cu alta denumire, care să dea posibilitatea comuniștilor să se manifeste pe scena politică în locul PCR. Au fost propuse mai multe denumiri. Eu am propus denumirea de Partidul Comunitar din România. După dezbateri și mai multe runde de vot, a avut câștig de cauză propunerea mea. Ca urmare a acestui fapt, am primit sarcina să conduc comitetul de înregistrare al acestuia în Registrul partidelor politice în calitate de Președinte. Deci, juridic sînt Președintele PCDR pînă la primul Congres convocat pe 24 ianuarie 2016, cînd vor fi alese organele de conducere.

Reporter: *Să înțeleg că nu candidați pentru funcția de Președinte?*

(continuare din pag. 1)

Unde ești tu Nicolae !?
Răsuțește-te-n mormînt!
Adună pleava de paie
Și îngroap-o în pămînt.
Să crească lăstari din cioate,
Peste crestele-aurii,
C-au distrus pădurea 'naltă
De pe dealuri și cîmpii.
Au furat și flota toată
Și-au vîndut-o la străini,
Au lăsat țara săracă
Și plină de datorii.
Au distrus fabrici și uzine,
Făloase fără perechi,
Au ajuns trenuri pe șine
O grămadă de fier vechi.
Au luat tot: petrol și gaze,
Munți, păduri livezi și ape.
Nu pot spune-n două fraze...

Unde-s apele curate?
Doar pămîntul să ne-ngroape,
A rămas mai lingă noi
Să ne fie mai aproape
De veni-va un război.
Dacă-n epoca trecută
Era rău, stăteam la cozi
Pentr-o piine mai trecută,
Sau un lapte pentru plozi,
„Adidași” de porc sau vită,
Sau o brînză de la stîină,
Să gustăm o carne friptă,
Sau sarmale cu smăntîină,
Astăzi ne-aruncă sarmaua,
Stînd la rînd tot ca și-atunci.
În genunchi pupăm podeaua
Uciștilor de prunci.
Tot tîrîș urcăm și dealul
Pe genunchi și coate roase,
Să ne-implinim idealul
Cînd prostiți pupăm la oase?

RUGA UNUI ROMÂN

La rînd stăm și la biserici,
Parcă ar fi vestită crama,
Cînd prostiți sîntem de clerici
Să ne-mbete cu aghiasma.
Unde-s cîmpurile țării,
Înflorite din belșug?
S-au uscat, le-am dat uitării
Sînt la boierii cu plug!
În pămînt ne pun otrăvuri,
Ca să scoată ce-a rămas
Nescoase, în alte vremuri.
Ne-a ieșit *demos* pe nas!
Vina dară, brav oștean!
Strînge toți dușmanii țării,
Tu îneacă-i în ocean
Și fă-i să ne dea uitării!

Ene Marin

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Mariana Aurelia Pleșa	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com